

Львівщина
25 туристичних
магнітів

Зміст

1. Підкамінь	4
2. Гавареччина	6
3. Прихисток ТТ	8
4. Водоспад Гуркало	10
5. Церква Архистратига Михаїла (с. Ісаї)	12
6. Гора Пікуй	14
7. Свірзький замок	16
8. PARK 3020	18
9. Унівська лавра	20
10. Золочівський замок	22
11. Підгорецький замок	24
12. Олеський замок	26
13. Яворівські: НПП та забавка	28
14. Тустань	30-33
15. Середмістя Жовкви	34
16. Крехівський монастир	36
17. Церква Святого Юра (м. Дрогобич)	38
18. Дрогобицька солеварня	40
19. Карпатський маяк	42
20. Східниця	44
21. Моршин	46
22. Музей Михайла Біласа (м. Трускавець)	48
23. Стільське городище	50
24. Гора Маківка	52
25. Музей-криївка УПА	54
+1. Галерея сучасного українського мистецтва ZAG	56

1 Підкамінь

Місце, де природа й архітектура розповідають давні легенди та творять нові. Ви точно ніколи не забудете цих історій, побачивши потужний камінь, що є символом відомого фестивалю, та давній оборонний монастир із його височенною вежею та реліквіями.

Коротенька історія та туристична привабливість

Невелике, але багате на пам'ятки село, отримало назву від того, що розташоване біля підніжжя гори Рожаниця, на вершині якої велетенський камінь. Цей самотній охоронець довколишніх просторів, є свідченням давніх часів, кілька десятків мільйонів років тому на цій території було Сарматське море.

Ця геологічна пам'ятка, заввишки 16-17 метрів, виглядає так неймовірно, що породила низку легенд. Кілька з них говорять про те, що чорт ніс цю брилу, аби нею знищити котрийсь із монастирів — чи то місцевий, чи то Почаївський. Із тих чи інших причин він не впорався і впустив його на гору. Тому камінь має отаке дивовижне розташування і кличку «Чортовий».

Науковці стверджують, що численні заглиблення і пази, які є на камені — сліди давньої оборонної споруди і монастиря пізнього середньовіччя, побудованих за схожим принципом як Тустань. На жаль, більш точних даних про це немає, як і про козацький цвинтар, що розкинувся довкола.

Біля підніжжя каменя у 2007-2013 роках щорічно відбувався музичний фестиваль, відомий на всю Україну, а велет став одним із його символів. Організатори фестивалю обіцяють, що після завершення війни з росією він і далі буде тут відбуватись. Тож допомагаймо нашим мужнім ЗСУ і всіма можливими способами наближаймо перемогу аби в тому числі мати можливість провести тут незабутній фестивальний вікенд.

Неподалік від каменя, на горі, розташувався колишній домініканський монастир, відомий в історичній літературі з XV століття. Його масивні стіни, оборонні башти та висока вежа нагадують, що обитель була не лише духовним осердям, а й фортецею. Творив її знаний військовий інженер Христофор Дальке. А щедрими жертводавцями святині, у якій поєднується ренесанс, бароко та класицизм, були магнатські роди Любомирських, Собєських, Потоцьких та Калиновських.

Архітектурний ансамбль монастиря склався у XVII-XVIII століттях. До нього ввійшли костел Успіння Пресвятої Богородиці, каплиця Яна Непомука, монастирські келії, 100-метровий колодязь, оборонні споруди та коринфська колона з фігурою Богородиці.

Монастир зазнав серйозних руйнувань у XX столітті: у 1916 році російські війська його підпалили; через 30 років як і в Унівській лаврі, тут влаштували в'язницю для священників, а далі — психоневрологічний інтернат. Костел став конюшнею і складом, тому чудових розписів Станіслава Строїнського та декоративної різьби збереглося не так багато. З іншими церковними речами сталося ще гірше — у умовах суворозими, більшість оздоблення, в тому числі вітварі, ікони, просто спалили. Дивом врятувалося лише Розп'яття XVII століття.

У 1997 році частину монастиря передали монахам-студитам, після чого розпочалася його тривала відбудова. Упродовж багатьох років звичним пейзажем для Підкаменя була дзвіниця

в риштуванні. В 2011 році воно прогнило і впало, розбивши принагідно дві барокові скульптури. Нещодавно вежу з відновленими скульптурами відкрили після реставрації. Не пожалійте зусиль і підніміться на гору, бо з верхніх ярусів відкриваються фантастичні види на камінь, село і сам комплекс.

Тепер це монастир Походження древа Хреста Господнього. До нього щороку прибувають тисячі паломників, щоби вшанувати чудотворне Розп'яття, копію Підкамінської чудотворної ікони та подивитися на справжнє диво — як самовідновлюється скульптура Богородиці, що стоїть на колоні посеред монастирського подвір'я.

Завітайте у Підкамінь, у цей чарівний куточок, де можна блукати між монастирськими мурами, підніматися на пагорби, слухати місцеві історії та легенди, дивитися на околиці з висоти каменя чи монастирської дзвіниці і відчувати, як світ стає ширшим.

Координати, адреса та допомога у відвідині
49.94686° N, 25.33135° E
селище Підкамінь, Золочівського р-ну.

Інклюзивність та безбар'єрність

Підкамінь має складний рельєф і історичну забудову, тож повної доступності до пам'яток у цьому селі немає. Щоб піднятися до каменя потрібно докласти чимало зусиль — на гору веде доволі стрімка стежка. Дорогою і на вершині багато каменя і залишки старого цвинтаря, тож пересуватися тут складно. Шодо монастиря, то частину його території, а саме подвір'я та оглядовий майданчик при вході можуть оглянути усі відвідувачі. Усередині споруд є пороги, вузькі проходи, а на вежу ведуть сходи, тому відвідування їх є або недоступним або частково можливим.

2 Гавареччина

Маленьке село, що зберігає магичні моменти, коли глина стає відбитком часу, а ремесло – мистецтвом.

Коротенька історія та туристична привабливість

Це не просто точка на карті чи якась реміснича локація. Це живий осередок українського гончарства і один із символів відродження народних промислів.

Гавареччина — мальовниче село у лісах, відоме з початку XVII століття. Вже тоді на всі околиці воно славилось своїми гончарами. Їх було більше ста, зараз залишилось менше десятка. Але ці люди бережуть традиції і працюють над тим, аби тримати марку, тепер уже справжнісінького бренду «Гаварецька чорнодимлена кераміка».

Без використання сучасних технологій за стародавніми техніками в селі і досі виготовляють вироби із місцевої глини. Тут народжуються горщики, дзбанки, горнятка, макітри, миски, свічники та дзвіночки, прикрашені лощенням і ритунням.

Гончарні вироби з Гавареччини мають характерний чорний колір, завдяки особливій техніці випалу: вони запікаються кілька днів у закритій печі при температурі вище 1000°C і біла глина вбирає весь дим, що з'являється в процесі. Це справжня магія, яку інколи можна поспостерігати в цьому особливому просторі, як і доторкнутися до гончарного круга, побачити, як глина оживає під руками майстра, і забрати її із собою у вигляді, наприклад, джезви.

На міжнародній виставці кераміки у 1984 році вироби гаварецького гончара Дмитра Вислинського здобули золоту медаль; фото його вазона увійшло до каталогу найкращих творів керамічного мистецтва Європи. Парадокс, саме тоді гаварецька кераміка опинилася під загрозою зникнення, адже в радянські часи народні промисли не цінувалися зовсім. На щастя, не всіма.

В ці скрутні часи українська інтелігенція і митці зі Львова допомогли цьому чудовому осередку: неподалік, в Олеському замку, стараннями його рятівника і директора Бориса Возницького відкрили кімнату з гаварецькою керамікою; сім'я скульпторів Мотик фотографувала гончарів, досліджувала їхні біографії, влаштовувала тут пленери; члени Товариства Лева зняли фільм про село і його талановитих мешканців та організували у 1988 році велику виставку їх робіт в етнографічному музеї у Львові. Бренд зберігся. І тепер на суверенних ринках, в численних крамничках ви можете побачити і придбати оцей чорний посуд, що береже споконвічні традиції.

А якщо маєте трішки часу, то рекомендуємо завітати у Гавареччину, щоб потиснути руку тим, хто розвиває це ремесло, щедро ділиться своїми вміннями, а також спробувати себе у гончарстві. Кілька майстрів тут з радістю запропонують вам майстер-класи, розкажуть різні цікаві історії про свій населений пункт, місцевих вояків УПА і покажуть кривку. А за 2 кілометри від села, у буковому лісі, ще є можливість побачити підвісний міст довжиною 59 метрів. Чудове місце для прогулянок та атмосферних фотосесій.

Координати, адреса та допомога у відвідинях

49.920777°N, 24.887451°E

с. Гавареччина, Золочівського р-ну.

Про екскурсії і майстерки в селі, ви можете домовитись за телефоном: +38 098 292 06 00

Інклюзивність та безбар'єрність

Територія села має природний рельєф із підйомами та ґрунтовими дорогами, тому пересування маломобільних груп ускладнене. Вхід до гончарних майстерень не має пандусів, однак частину експозиції можна оглянути просто надворі.

3 Прихисток ТТ

Реалізована мрія полеглого Героя, що рятує мандрівників від негоди і втоми та дарує особливі емоції.

Коротенька історія та туристична привабливість

«Якщо я загину, поставте колибу біля Парашки, щоб частинка мене була там завжди...», — сказав якось побратимам львівський гід і мандрівник, пластун-чорноморець Тарас-Тимофій (звідси пластове псевдо «ТеТе») Гаврилишин, сидячи під зоряним небом на рівнинних полях Херсонщини. На цих полях, захищаючи Незалежність України, він загинув 1 листопада 2022 року.

Тарас (позивний «Гаррі») був чудовим, дуже товариським, тому чимало людей в спільному пориві вирішили реалізувати його мрію чи то пак останню волю і збудувати астро-туристичний прихисток. Родина, друзі та подруги із Пласту, побратими полеглого Героя, одноклубники із географічного факультету, туристи, гірські провідники, однодумці збирали кошти і згодом допомагали компанії House group під час спорудження будинку у 2023 році.

Невелика будівля з обрізних струганих дошок, покрита метало-профілем, створена за проєктом архітектора Ореста Коса. Вона поділена на три частини: терасу із чарівним краєвидом на Боржаву і Тростян, приміщення з лежачками для туристів (вміщує 6-16 осіб); приміщення для лісників (на 3 особи). В колибі немає комунікацій, опалення, електроенергії, проте присутній блискавкозахист. Скористатись прихистком можуть усі охочі мандрівники, без попереднього запису чи дозволів.

Прихисток ТТ — це особливе місце, де поєдналися краса гір, зоряне небо і турбота про ближніх. Але найважливіше — тут бережеться пам'ять про мужнього воїна і надійного побратима, люблячого сина, щирого друга, вправного інструктора, цікавого гіда. В книзі відгуків кожен відвідувач може занотувати свої рефлексії чи враження, отримані від перебування тут.

У 2023 році Прихисток ТТ став лауреатом премії Responsibility Award як особлива історія про силу спільних зусиль заради збереження пам'яті про дорогу людину.

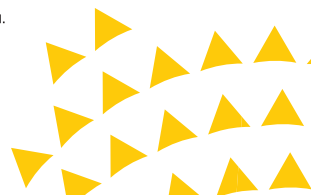
Координати, адреса та допомога у відвідинах
49.04009°N, 23.24563°E.

Прихисток споруджений на схилі гори Парашка у межах Національного природного парку «Сколівські Бескиди» на 504 маршруті.

Інклюзивність та безбар'єрність

Важкодоступний для маломобільних груп населення. Подивитися і довідатися більше про прихисток можна тут: tt.pryhystok.in.ua

4 Водоспад Гуркало

Гомінка гордість Сколівських Бескидів. Маленький, але дуже мальовничий водоспад із басейном молодості і живописною галявиною для ночівлі чи пікніка поруч.

Коротенька історія та туристична привабливість

Велика річка, що є притокою річки Стрий, формує у передгір'ї Карпат справжнє маленьке диво. Водограй, що п'ятиметровим каскадом спадає вниз. На дві нерівні частини його розподіляє велика кам'яна брила. В посушливе літо менший потічок пересихає. Однак ранньою весною коли тануть сніги, чи в сезон інтенсивних опадів великий водний потік стрімко біжить зі схилів гори Парашки і з великим гуркотом спадає зі скельного виступу. Тому і Гуркало, бо шуму він робить чимало.

Ще одна родзинка водоспаду — «басейн молодості». Він творився під водоспадом падінням води не одне століття. Це своєрідна чаша (діаметр — 8 метрів, глибина — до 2 метрів) з холодною водою, у яку заходять за прохолодою і цілющим ефектом. Басейн бадьорить тіло, наповнює його енергією й додає жвавості.

Якщо ж ви не любите такі водні процедури, то рекомендуємо піднятися вище водоспаду і побачити ще кілька перекатів Великої ріки. Це тихе і красиве місце місцеві жителі називають Малий Гуркало. Тут неподалік мальовнича галявина — ідеальне місце для ночівлі з наметами чи пікніка.

Затишна лісиста місцевість, берег гірської річки, «співи» відомого карпатського водограю — це не просто ковток свіжого повітря і єднання з природою. Все це разом — місце, що подарує потужний заряд бадьорості і повне перезавантаження.

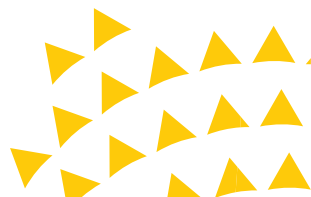

Координати, адреса та допомога у відвідинах
49.0844331° N, 23.4725647° E

До водоспаду ведуть промарковані шляхи з сіл Крушельниця і Корчин, Стрийського р-ну. Простішим є маршрут з с. Корчин, оскільки частину шляху в разі сприятливої погоди можна здолати на авто ґрунтовою дорогою. Від мосту у центрі села слід рухатись на південний захід близько 6 км.

Інклюзивність та безбар'єрність
Водограй важкодоступний для маломобільних груп населення.

5 Церква Архистратига
Михаїла (с. Ісаї)

Тихий свідок бойківської віри, що вросла корінням у землю й піднялася верхами до небес. Шедевр українського сакрального зодчества. Пам'ятка архітектури національного значення.

Коротенька історія та туристична привабливість

У Карпатському регіоні, де споконвіку жили й живуть бойки, сформувався особливий тип дерев'яних церков — гармонійний, стриманий і водночас величний. Натхненням для майстрів була природа: високі ялиці, стрімкі схили, звуки вітру й води. Тому бойківські храми з їхніми численними залами та високими верхами ніби повторюють лінії гір і лісів, серед яких вони постали.

Одна з найдавніших і найвиразніших бойківських святинь — Михайлівська церква 1663 року. На одному з її одвірків і досі можна прочитати не лише дату спорудження, а й ім'я майстра — Іллі Пантелимона. Він майстерно продумав просторове вирішення храму: з двох боків нави (центральної частини) додав невеликі аркадогалереї над бабинцем. Вони не лише розширили простір для молитви, а й стали особливою архітектурною родзинкою святині.

Ця церква чи не єдина дерев'яна святиня регіону, що зберегла свою первісну красу — і в архітектурі, і в оздобленні. В середині вражає чотирирусний бароковий іконостас — різьблений, золочений, ровесник самої церкви. Збереглися й унікальні настінні розписи — найповніше збережені з усіх храмів Львівщини. Вони починаються просто з дверей головного входу, де на дубовій дошці зображено покровителя святині, архангела Михаїла, а на одвірках — апостолів Петра і Павла. У середині храму — безліч ангелів, святих, пророків та великі біблійні сцени: «Страшний суд», «Притча про багача і бідного Лазаря», «Христос серед дітей» тощо.

Біля церкви стоїть ще одна особлива пам'ятка — труна-кенотаф. За переказами, на початку XIX століття в ній «поховали» смертельні хвороби, аби захистити село від лиха.

У 2018 році храм визнали аварійним і розпочали тривалу реставрацію, яку ускладнила війна. Проте в 2023 році, до свого «малого ювілею», святиня отримала нове дихання — з обласного бюджету виділили кошти і реставраційні роботи активізувалися. У 2025 році їх повністю завершили, відновивши дерев'яні конструкції, розписи та іконостас. В день Архистратига Михаїла відбулося неймовірно зворушливе освячення відреставрованої церкви.

Поряд з церквою стоїть дзвіниця 1772 року — скромна, але напрочуд гармонійна. Разом вони творять ансамбль, у якому відчувається сила й внутрішня рівновага. Це не лише пам'ятка архітектури, а й жива сторінка історії Бойківщини, яку варто побачити.

Координати, адреса та допомога у відвідинях
49.224058° N, 23.111279° E

вул. Центральна, с. Ісаї, Самбірського р-ну.

Потрапити всередину можна у неділю або свята під час Богослужінь.

Також можна домовитись про візит у будні за номером телефону:
+38 068 712 84 28

Інклюзивність та безбар'єрність

Щоб потрапити на церковне подвір'я потрібно здолати кілька високих і доволі некомфортних сходиночок. При вході у храм теж присутні сходи. Зовнішній огляд святині з прилеглої площі зручний і безперешкодний.

6 Гора Пікуй

Вийти на цю гору – це як доторкнутися до неба. Тут вітер пахне свободою, а панорама Карпат така широка, що, здається, бачиш не лише Україну, а й цілий світ. Це місце сили, де відчуваєш справжню велич природи і себе в ній.

Коротенька історія та туристична привабливість

Пікуй — гора на межі Львівської і Закарпатської областей, що має висоту 1408 метрів над рівнем моря. Вона є найвищою вершиною Львівщини і Вододільного хребта Українських Карпат, тому краєвиди звідси за своєю протяжністю перевищують види з будь-якої іншої вершини останнього.

Подейкують, що назва гори походить від слова «пик» — гостра вершина. Коли ви підніметесь на Пікуй і побачите його скелястий гребінь, то, по-перше, точно захочете світлину на ньому; по-друге, дуже ймовірно теж розповідатимете усім, чому ця вершина саме так називається.

От Іван Франко після свого візиту сюди розповідав, що «кам'яний верх Пікуя, мов сіра лисина старезного діда». Також він відзначив, що недалеко від вершини: «лежить величезний камінь, 10 ліктів довгий а 8 широкий (приблизно 6 на 5 метрів), на котрім знаходяться повирізані якісь невиразні, тепер уже значно позатирані взори, та між ними ще досить виразно можна розпізнати два великі хрести: один латинський, а другий грецький».

І досі на Пікуї можна побачити оцю брилу, яку описав письменник. Місцеві називають її «Жолоб». Кожного року цей камінь зсувається вниз приблизно на кілька сантиметрів, залишаючи за собою досить глибокий рів. Візерунків на ньому вже немає, або просто їх не видно з-під написів, які залишають тут не надто культурні туристи.

На згадку про перебування на вершині Івана Франка тут є пам'ятна дошка. Встановили її вже у наш час на старовинному чотириметровому кам'яному обеліску. Народні перекази розповідають, що спорудили його у 1935 році мешканці села Гусний, на честь першого президента Чехословаччини Томаша Масарика, адже Закарпаття входило тоді до складу цієї країни.

Як і багато років тому, схили Пікуя вкриті буковим і ялицевим лісами, в яких чимало малини. Трішки вище зустрічається чорниця та інші напівчагарники. Також тут росте низка рослин, занесених до Червоної книги України, як от ломикамінь живучий, лунарія оживаюча, молодило гірське та інші. Тому не дивно, що частина гори є ландшафтним і ботанічними заказниками та входить до складу Смарагдової міжнародної мережі природоохоронних територій (Emerald Network).

Кожен крок на вершину Пікуя даруватиме вам враження — чи то аромат гірських трав, чи шелест букових лісів, чи тишу, яку не знайдете ніде більше. Підкоріть Пікуй — і він підкорить вас своєю висотою та відчуттям безмежності, яке не забувається.

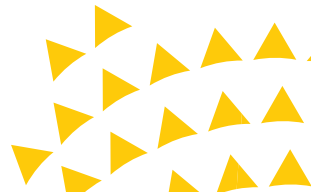
Координати, адреса та допомога у відвідинах
48.830132° N, 23.001294° E

Існує кілька маршрутів на вершину із сіл Жденієво, Щербовець, Біласовиця — це Мукачівський р-н, Закарпатської обл., або із сіл Верхнє Гуснє і Кривка — це Самбірський р-н, Львівської обл.

Інклюзивність та безбар'єрність

Підйом на вершину не пристосований для самостійного підйому маломобільних осіб. Проте він можливий з супроводом чи використанням «джульетки».

7 Свірзький замок

Ренесансний замок, якого стереже грифон на фасаді. Він віддзеркалюється в тихих водах великого озера і з радістю зустрічає всіх подорожніх. Ця світла фортифікація з черепичним дахом пам'ятає і кіношні драми «Гетьмана» й «Довбуша», і низку сучасних фестивалів.

Коротенька історія та туристична привабливість

Ідеально вписаний в пейзаж між пагорбами, озером та багато-віковими деревами — він наче з картини. Цю пам'ятку архітектури національного значення заклали колишні власники міста Свірж, Андрій і Мартин Свірзькі як суто оборонну муровану споруду наприкінці XV століття. Через 200 років, коли власником замку став граф Олександр Цетнер — чоловік, що все життя провів зі зброєю у руці, він видав розпорядження перебудувати колись виключно оборонну споруду в комфортабельний житловий комплекс. Проєкт і керівництво перебудовою здійснював відомий військовий інженер і будівничий Павло Гродзіцький. У переліку замкового майна за 1674 рік згадується величезна кількість зброї, карет, ридванів, вишуканих меблів, творів мистецтва і це все після руйнувань завданих татарами, військовими діями часів Хмельниччини і турками.

Замок неодноразово страждав під час воєн і від частоті зміни власників, які перебудовували його на власний смак і додавали різні елементи. Хто з них розмістив на фасаді однієї з веж грифона достеменно не відомо. Ймовірно, це був Ігнацій Цетнер — белзький воєвода, який з герба тисячолітнього міста «привіз» це міфічне створіння сюди. Так чи інакше, грифон є одним із символів твердині, оберігає вхід на замкове подвір'я, у якому можна побачити невеликий квітник, скромну балюстраду, ренесансовий декор порталів; у кімнатах збережений камін, фрагменти давніх орнаментів. У другому, господарському дворі, до якого можна потрапити через невеликий прохід, збереглися, окрім кімнат прислуги і службових приміщень, криниця і бійниці.

Важлива постать в історії цього замку граф Роберт Лямезан де Салінс — відомий військовий діяч Австро-Угорської імперії, який отримав його у 1907 році як посаг дружини Ірени Волянської. Він опікувався відновленням комплексу як до Першої світової війни, так і після, коли його нещадно спалили росіяни під час захоплення Галичини. Незважаючи на те, що у 1920-х роках він робив блискучу військову кар'єру, йому вистачило ресурсів перетворити замок у дуже мальовничу локацію. Коли вийшов на пенсію, то осів тут і вирощував виноградних равликів, розводив породистих коней, збудував тенісні корти і дбав про стародавній сад до смерті у 1930 році.

Після Другої світової війни у замку були колгоспні склади, школа трактористів. У 1970-ті його віддали Спілці архітекторів — тоді

була проведена часткова реставрація. Після цього довгих 13 років замок стояв пустою. Його нове життя розпочалося у зв'язку із зйомками кількох фільмів, найвидніший з яких «Гетьман» (2014), де замок став резиденцією Богдана Хмельницького.

Після цього Національна спілка архітекторів України вирішила створити громадську організацію «Культурний центр “Замок Свірж”», яка опікується замком і займається організацією різних подій, як-от: постановка опери «Алкід» у межах фестивалю LvivMozArt, фестивалю архітектури та мистецтв «ВЕЖА» та ін.

Знаковими для замку стали зйомки фільму «Довбуш», де він «зіграв роль» резиденції княгині Яблоновської та став місцем фінальної битви Олекси Довбуша та полковника Пшелуського. Це додало неабиякої популярності фортеці.

В наш час — це туристична дестинація, місце романтичних освідчень, смачних дегустацій локальної продукції, цікавих фестивалів.

Координати, адреса та допомога у відвідинах

Координати, адреса та допомога у відвідинах

449.652563° N, 24.432067° E

вул. Перша с. Свірж, Львівського р-ну.

Зовні оглядини замку можна влаштувати у будь-який день і час.

Якщо ж хочеться потрапити всередину і послухати екскурсію, то слід приїжджати з травня по жовтень, у вихідні, з 10:00.

Домовитись про відвідини замку можна за тел.: +38 068 027 55 35

Інклюзивність та безбар'єрність

Замок доступний для відвідування усіма групами населення.

Інтер'єри доступні частково: частина приміщень не підготовлена для пересування на колісному кріслі.

8

PARK
3020

Місце, де мистецтво виходить за межі галереї і стає ближчим до усіх охочих. Простір, де творам мистецтва дозволено жити своє життя: розмовляти з небом, травою, людьми і просто старіти.

Коротенька історія та туристична привабливість

«Парк гігантських скульптур». Насправді нам дуже не подобається, коли так говорять про перший в Україні публічний парк сучасної скульптури. Чому? Бо це дуже спрощує роботу тих, хто творили цей прекрасний простір. Це не просто понатицьовані на шістнадцяти-гектарному полі великі скульптури! Ті, хто створювали PARK3020, закладали у це все дуже багато сенсів та ідей і хочеться, щоб їх відчитували і цінували, бо вони справді класні!

От, до прикладу, назва парку — вона ж не випадкова. Засновники простору кажуть: «3020» — це назва 3020 року. Ми цей парк відкрили у 2020 році та зробили свій творчий посыл на тисячоліття. Ми хочемо, щоб майбутнє покоління оцінило: що ми робили, як ми жили, за що хвилювались, за що переживали, які в нас були емоції. І це ми передаємо через скульптуру.

Власне те, що через мистецтво, ми транслюємо світові і собі майбутніх себе, є ще одним із сенсів. Скульптури парку порушують теми, що хвилюють нас: «Саламандра» Богдана Томашевського — металева форма, схожа на ящірку чи хребет Карпат, нагадує про тендітну рівновагу між природою й технологіями; «Вухо» Олексія Золотарьова говорить про війну, втрату людяності та важливість уміння слухати — себе, інших і світ».

Загалом у PARK3020 представлені роботи більш ніж 40 відомих українських митців. Зроблені вони з найрізноманітніших матеріалів: металу, каменю, бетону, пластику, скла, граніту... Кожна скульптура промовляє по-своєму. Іноді — за допомогою медіаторів, що так натхненно супроводжують відвідувачів, а іноді — просто мовчить, гріється на сонці, мокне під дощем чи мерзне під снігом. З роками вони старіють, утворюючи унікальний діалог — мистецтва, природи й нас, людей, які це споглядають.

Не хвилюйтеся, щоб сюди прийти, не потрібно бути знавцем чи великим поціновувачем сучасного мистецтва. Кожен знайде тут чим милуватимуться його очі, від чого радітиме душа і щось, над чим ще не один день міркуватиме. Бо така вона, сила мистецтва — ворохобити уми й серця.

Координати, адреса та допомога у відвідинях

49.650308° N, 24.350793° E
вул. Парк Країна Едем, 1, с. Стрілки, Львівського р-ну.
Парк приймає відвідувачів кожного дня, але в певні окреслені години. Всі деталі щодо придбання квитків, часу екскурсій, подій, бронювання індивідуальних екскурсій чи фотосесій ви знайдете на сайті: park3020.com

Інклюзивність та безбар'єрність

Парк з радістю приймає усіх відвідувачів! Більша частина скульптурних майданчиків і виставкових зон обладнана для маломобільних відвідувачів. Проте частина розташовується у ландшафті, що має природні нерівності і, залежно від погоди, може мати слизьке покриття в таких випадках необхідний супровід.

9 Унівська лавра

Давній монастирський комплекс, що заховався в Гологорах. Один із найбільших паломницьких центрів у Галичині.

Коротенька історія та туристична привабливість

Лавра (грец. *λαύρα* — «вулиця, провулок») — це назва великих чоловічих монастирів, що мають виняткове духовне та історичне значення. В Україні такий статус мають лише чотири святині. Святоуспенський монастир в Уневі отримав його у 1913 році, коли з ініціативи митрополита Андрея Шептицького тут оселилися ченці-студити і давня обитель знову ожила. Сьогодні Лавра має сім дочірніх монастирів у Львівській, Івано-Франківській та Тернопільській областях, але саме Унівська обитель є її історичним осердям.

Святоуспенський монастир — один із найдавніших духовних центрів Галичини. Точної дати його заснування немає, але вже у XIV столітті він згадується в джерелах як відоме місце молитви й освіти. Археологічні дослідження на Чернечій горі, де тепер розташоване монастирське кладовище, виявили залишки оборонних валів і фундаменти церкви XII-XIII століть. За переказами, тут колись було давнє городище Володимирів град, відоме з IX століття, хоча докладних відомостей про нього не збереглося.

До середини XV століття Унівським монастирем опікувалися князі роду Гедиміновичів. У 1549 році монастир спустошила пожежа після татарського нападу. Відродити святиню взявся місцевий шляхтич Олександр Ванько Лагодовський, який став одним із найважливіших доброчинців обителі. Саме він виділив кошти на відбудову Успенської церкви над джерелом, де, за переказами, отримав зіцелення, а також на спорудження оборонного комплексу. У 1549-1574 роках навколо монастиря звели могутні стіни з бійницями, чотири наріжні башти, глибокі рови та земляні вали — обитель фактично стала фортецею.

Сьогодні на одній зі стін монастиря можна побачити копію надгробка Ванька Лагодовського у вигляді сплячого лицаря. Оригінальний алебастровий пам'ятник колись був у стіні Успенського храму, але у радянські часи, коли монастир перетворили спершу на «концтабір» для греко-католицьких священників, а потім на психоневрологічний інтернат, епітафію побили й викинули в підземелля. У 1960-х львівський мистецтвознавець Володимир Овсійчук віднайшов фрагменти надгробка, відновив його та перевіз до Олеського замку, де він зберігається й нині.

У XIX столітті монастир утратив своє оборонне значення: рови й вали ліквідували, а дві з чотирьох башт та браму розібрали. Натомість для митрополита Михайла Левицького звели митрополичий палац. Сам митрополит прожив тут 40 років і був похований у храмі. Під час земляних робіт на подвір'ї у 2002 році випадково натрапили на залишки розібраних укріплень та в'їзної брами — їх законсервували, і тепер вони доступні для огляду.

Старовинну зброю, монети та інші артефакти, які знайшли тут під час досліджень, можна побачити у музеї монастиря, що розташований на другому поверсі комплексу. Важливою частиною експозиції є колекція ікон, антимінсів та літургійних речей, які зібрали ченці. Також у музеї представлені особисті речі Климентія та Андрея Шептицьких, які доклалися до відродження та розвитку монастиря. Унів був відомий і своєю культурною роллю: тут працювали Іван Вишенський, навчався Йов Княгиницький — майбутній засновник Манявського скиту. У XVII-XVIII століттях завдяки вдадкам Варлааму і Атанасію Шептицьким у монастирі діяла знаменита друкарня.

Сучасний ансамбль лаври складається зі стародавніх мурів, Успенської церкви, митрополичого палацу та каплиці, зведеної вже у наш час. Нова дерев'яна церква розташована дещо осторонь оборонного комплексу, але вся територія, як і століття тому, захищена пагорбами й лісами Гологір. Усе тут створене так, щоб оберігати — і від ворогів, і від щоденного галасу.

Ченці студійського уставу, які повернулися сюди у 1991 році і поволі впорядковували комплекс, живуть у строгому ритмі праці, мовчання та молитви. Сюди приїжджають паломники і просто подорожні — на богослужіння, реколекції, або щоб відпочити в тиші, довідатись цікаві факти з історії нашого краю, помилуватись справжніми творами мистецтва.

Координати, адреса та допомога у відвідинах
49.72276° N, 24.59548° E
вул. Долинна, 32, с. Унів, Львівського р-ну.
Щоб домовитись про відвідини музею та екскурсію телефонуйте:
+38 095 094 62 35

Інклюзивність та безбар'єрність
Унівська лавра має доволі простору територію та зручні підходи, але слід врахувати, що комплекс історичний і рельєф місцевості природно нерівний. На основному подвір'ї лаври є тверде покриття, зручне для пересування маломобільних відвідувачів. Деякі входи до храмів та окремих приміщень мають поріжки й старі кам'яні сходи — супровід може бути потрібним.

10 Золочівський
замок

Справжнісінький «Palazzo in fortezza». В його мурах живе не лише оборонна міць, а й несподівана східна витонченість, захована у Китайському палаці.

Коротенька історія та туристична привабливість

Золочівський замок — один із найяскравіших у Галичині, зразок голландської системи укріплень. Величезні земляні вали, бастіони, рів, звідний міст, равелін — усе це збереглося майже у первісному вигляді. Чотирикутна фортеця на найвищому пагорбі міста «прострілює околиці» на всі боки: завдяки формі бастіонів біля стін немає «мертвих зон». Мури з тесаного каменю укріплені землею, тому їх не пробивали гарматні ядра.

Історики встановили, що на кожному бастіоні стояло по вісім гармат, ще кілька — на стінах. Додатковим захистом була вода: за потреби підіймали шлюзи й затоплювали територію рову разом з ворогами. Під час реставрації відкрили унікальний підбрамний перехід. Ймовірно, ним можна було виходити із замку навіть тоді, коли звідний міст підіймався й закривав браму.

Автор проекту замку невідомий. Замовником будівництва був відомий воевода Марек Собеський, а потім керували його син Якуб і внук король Ян III Собеський — люди, добре обізнані у військовій справі. Саме їхній рід у XVII столітті створив у Золочеві неприступний «сімейний бастіон».

Замок виконував оборонну й житлову функції до 1730-х років. Після згасання роду Собеських його успадкували Радзивілли, які тут майже не з'являлися. Будівля занепадала, переходила з оренди в оренду, доки у XIX столітті австрійська влада не перетворила її спершу на казарми, а потім на лікарню. Найтрагічнішим періодом для замку є кінець XIX — середина XX століття, коли він став в'язницею. Бастіони перебудували, бійниці зруйнували, у палаці розбили тісні камери, а надбрамну вежу перетворили на адміністративне приміщення. За радянських часів тут утримували політичних в'язнів, багато з яких загинули.

Після Другої світової війни на території замку працювало ПТУ. Лише у 1980-х роках завдяки Борису Возницькому розпочався тривалий процес його відновлення і перетворення у відділ картинної галереї.

Пройшовши через надбрамну вежу, ви опинитесь у затишному внутрішньому дворі: праворуч — Великий палац, попереду — Китайський палац. Це головні перлини резиденції. Двірська забудова XVII століття (гостьові будинки, комори, кухня) не збереглася, але сьогодні територію облаштовано як парк палацової епохи — газони, клумби, скульптури й тихий Східний парк навколо Китайського палацу.

Перший поверх Великого палацу мав господарське призначення — кухня, кілька житлових покоїв, а ще — скарбниця і каплиця. Сьогодні тут експозиція про історію замку, відтворена трапезна і скарбниця. Між поверхами палацу розміщена монументальна картина «Битва під Парканами» — одна з найбільших батальних композицій у Європі. Другий поверх був житловим і тут гарно відтворені інтер'єри: парадний зал для прийомів, чоловіча, жіноча та дитячі кімнати. З чоловічої спальні влаштований, як колись, перекидний міст на вал, а в стіні був потайний хід на горище — для швидкого доступу до оборони.

Під час реставрації у палаці відкрили давню систему опалення й каналізації — було шість туалетів зі зливною системою — один із перших таких прикладів у Європі. У великих підземеллях палацу, де колись тримали запаси та вино, діє експозиція знарядь тортур і знайдених під час реставрації кам'яних деталей.

Найекзотичніша споруда комплексу — Китайський палац (1760-ті роки). У часи в'язниці тут була пральня, лазня, а в ротонді — капличка для ув'язнених. З 2004 року тут діє Музей східних культур. П'ять залів і близько 250 експонатів знайомлять із мистецтвом Єгипту, Індії, Японії, Китаю та інших країн. Тут влаштовують чайні церемонії. І це маленький чарівний куточок Сходу на Львівщині.

На подвір'ї замку стоять загадкові камені, що мають свою цікаву історію й допомагають у здійсненні бажань.

Координати, адреса та допомога у відвідинах

49.80320° N, 24.90434° E

вул. Тернопільська, 5, м. Золочів, Золочівського р-ну.

Довідатися про дні прийому відвідувачів у

замку та вартість вхідних

квитків можна на сайті:

lvivgallery.org.ua/museums/muzey-zapovidnyk-zolochivskyy-zamok

Для уточнення інформації чи замовлення екскурсії телефонуйте:

+38 096 218 42 29 – Великий палац.

Інклюзивність та безбар'єрність

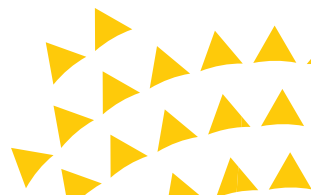
Золочівський замок має складну, але вдячну для доступності територію:

рівні алеї, широкі підходи та просторе подвір'я, де легко рухатися і зупинятися, щоб оглянути фортифікації та палаці. Це одна з тих пам'яток, де зовнішній простір відкритий і дружній для відвідувачів з різним рівнем мобільності. Водночас самі інтер'єри палаців зберегли історичну архітектуру, тому потрапити всередину на кріслі колісному складно:

вузькі проходи,

високі пороги та старовинні ходи

обмежують фізичний доступ.

11 Підгорецький замок

Він відкривається перед мандрівниками як ідеальна декорація до історичного фільму: краєвиди, палац, парк, а поруч ще й неймовірно гарна святиня. Тут кожна деталь шепоче про колишню розкіш і примарну красу минулих століть.

Коротенька історія та туристична привабливість

Перша письмова згадка про Підгірці датується 1431 роком, а вже у 1440-му король Владислав II Ягайло передав село у власність Іванові Підгорецькому, що заклав тут укріплену садибу. На її місці у XVII столітті виріс замок-палац, який вражає масштабом і витонченістю водночас.

Палац в Підгірцях — проєкт двох знаних інженерів і фортифікаторів Андре дель Акви та Гійома Левассера де Боплана. Його втілили у 1635-1640 роках для розваг і відпочинку коронного гетьмана, головнокомандувача усіх збройних сил Речі Посполитої Станіслава Конецпольського, що свою укріплену резиденцію мав у сусідніх Бродах.

За зовнішньою строгістю — квадрат 100х100 метрів, bastiони, рів і бруствери — приховався палац із вишуканими інтер'єрами, мармуровими порталами, великими залами, турецькими тканинами, мис-

тецькими плафонами та однією з найбагатших зброярських колекцій тогочасної Польщі. Кожен зал в замку мав свою назву, яка відповідала або кольору стін, або тому, що в ньому розташовувалось: Дзеркальна, Лицарська, Золота, Кармазінова, Китайська, Зелена, Жовта зали. Все тут, якщо вірити описам і зображенням, було прекрасне: печі, художній паркет, декоративні стіни, розкішні плафони.

В'їхати в замок у час його побудови і наступні сто років можна було через равелін, підйомний міст і головну в'їзну браму. Равелін і міст ліквідували, але чудово збереглась в'їзна брама, збудована з тесаного каменю у стилі пізнього ренесансу. Над брамою герби родин Конецпольських, Любомирських і Жевуських, що були власниками замку почергово.

Жевуські у XVIII столітті перетворили Підгорецький замок на музей європейського рівня, заклали парк і спорудили величний костел. Тоді на дахах бічних павільйонів з'явилися мідні фігури атлантів: один із них тримає на глечах Землю, а другий — Всесвіт. При замку діяли капела, театр, друкарня; у палаці зберігали сотні картин, книги, зброю та раритети.

Майже 200 років палац був відкритий для відвідувачів. Тут побувало чимало відомих австрійських, польських і українських діячів культури, політиків і правителів, як-от австрійський імператор Франц-Йосиф. Свої враження від перебування вони залишили у книзі відгуків, яка сьогодні зберігається у Кракові.

Останні власники маєтку — рід Сангушків. Відразу після руйнувань Першої світової війни, з метою збереження, вони вивезли до свого маєтку біля Тарнова бібліотеку і архів Підгорецькою замку, а напередодні Другої світової — ще частину колекцій спрямували до Відня, Тарнова і місто Сан-Пауло у Бразилії, де зараз живуть представники родини.

Після Другої світової війни, яка позначилась на вигляді замку і стані колекції, совєтська влада спершу влаштувала тут музей, але у 1947 році залишки експозиції передали різних музеїв Львова. З великих залів зробили маленькі лікарняні палати і влаштували тут санаторій для хворих на туберкульоз.

Руйнування давньої величі маєтку завершила велика пожежа 1956 року — згоріли плафони, фрески, різьблені стіни і весь декор, навіть художня паркетна підлога. Довгих 10 років Підгорецький замок «реставрували» і ще 30 років тут продовжував діяти тубдиспансер.

Історико-культурний заповідник «Підгорецький замок» створили у 1997 році. Згодом він став складовою Львівської національної галереї мистецтв імені Бориса Возницького, з того часу його намагаються врятувати.

Щорічно цю перлинку маршруту «Золота підкова Львівщини» відвідують тисячі туристів. Вони можуть оглянути відреставровані зали, каплицю та каземати, а також побачити репродукції історичних інтер'єрів — оригінали повернуться після завершення масштабної реставрації. Поруч з палацом на увагу відвідувачів заслуговують також:

- Парк Підгорецького замку — один із найкращих зразків італійського терасового парку в Україні: продумана геометрія, перспективи та ідеальна взаємодія ландшафту й архітектури.
- Воздвиженський костел (1752) — велична барокова ротонда, натхненна базилікою Святого Петра. Фасад прикрашають скульптури Себастьяна Фесінгера, а всередині працювали відомі художники, серед них Шимон Чехович.
- Скульптури Діви Марії та святого Йосифа — стоять обабіч дороги від костелу до замку. Місцеві охоче розповідають історії про їх «самоочищення».
- Заїжджий двір — колишній готель і корчми, де зупинялися відомі мандрівники, наприклад, Оноре де Бальзак. На фасаді зберігся сонячний годинник.

Підгорецький комплекс — чи не найкрасивіший палац Львівщини. Це локація, де десятиліттями знімають фільми та кліпи, приїжджають наречені та закохані за неймовірними світлинами. А ще — це місце, де стіни дихають історією і ховають багато привидів, таємниць та цікавих історій.

Координати, адреса та допомога у відвідинах

49.94309 ° N, 24.98358 ° E

вул. Замкова, 1, с. Підгірці, Золочівського р-ну.

Довідатися про дні прийому відвідувачів у замок та вартість вхідних квитків можна на сайті:

lvivgallery.org.ua/museums/muzej-zapovidnyk-pidgoreckyy-zamok

Для уточнення інформації чи замовлення екскурсій телефонуйте: +38 096 731 33 87

Інклюзивність та безбар'єрність

Історична архітектура створює певні виклики для відвідувачів з порушеннями мобільності. Вхід до замку проходить через терасову частину з кам'яними сходами та нерівним покриттям, тому самотійно піднятися сюди людям на кріслі колісному або з милицями може бути складно. Територія перед палацом частково має тверде покриття, однак різкі перепади висот зберігаються.

Інтер'єри замку, які наразі перебувають у процесі реставрації, розташовані на кількох поверхах і з'єднані між собою старовинними сходами. Ліфтів чи пандусів усередині немає. До костелу, що проруч з палацом, ведуть сходи, які самотійно може бути важко здолати. На сайті замку ви знайдете можливість відвідати експозицію замку та костел віртуально.

12 Олеський замок

Замок-воїн, що пам'ятає князів – найстаріший на Львівщині. Колиска полководця, видатного польського короля. Твердиня, що оберігає чи не найбільше батальне полотно Європи та розкішну колекцію мистецьких творів.

Коротенька історія та туристична привабливість

Понад сім століть Олеський замок домінує над місцевістю, що з давніх часів була прикордонням: спершу Галичини та Волині, згодом Речі Посполитої та Великого Князівства Литовського. Також цими землями пролягав Чорний шлях, яким татари нападали на українські землі. Тому з давніх-давен ці території — місце частих боїв, що зумовило войовничий характер замку і добре продуману систему його захисту.

В історичних джерелах уперше згадується про Олеський замок у 1327 році. Тоді він став власністю Юрія — сина мазовецького князя Тройденя. Після згасання роду Романовичів бояри запросили його на галицько-волинський престол. Науковці мають підстави говорити про те, що побудували замок попередники Юрія, брати його матері, князі Андрій та Лев, що спільно керували Королівством Руським.

Одна з доньок Івана Даниловича — Теофілія, вийшла заміж за відомого військово-політичного діяча Речі Посполитої Якуба Собеського. 1629 року в подружжя народився син, названий на честь діда. Саме він увійшов в історію Польщі як видатний полководець, переможець турків під Віднем та видатний король. Ян III Собеський у 1684-1687 роках організував реставрацію замку, адже, незважаючи на велику кількість пошкоджень, сюди він мчав кожної вільної хвилини.

В Олеському замку жила кохана дружина короля — Марія Казимира, яку він лагідно називав Марисенька. Місію розповісти вам неймовірно гарну історію їх кохання, як і історії про народження короля та привидів замку, перекладаємо на екскурсоводів.

Син королівського подружжя Якуб продав замок сусіду, шляхтичу Станіславу Жевуському і у 1755 році всі цінності звідси перевезли до Підгорецького замку. Після цього замок страшенно занепадав. Часта зміна власників, землетрус 1838 року, гарячкові пошуки скарбів у стінах і підлогах маєтку та безгосподарність призвели до майже повного руйнування.

У 1882 році замок викупила держава, використавши його під школу та музей Яна III Собеського. У XX столітті він ще частіше змінював призначення — від штабу дивізії до інтернату. Лише у 1970-х роках під керівництвом Бориса Возницького почалася масштабна реставрація, а 1975 року тут розташувалась експозиція.

В інтер'єрах — 9 залів, в яких представлені твори XII-XIX століть: старовинні інтер'єрні речі, gobelени, портрети, ікони, скульптури. Особливо вражає батальне полотно «Битва під Віднем» — найбільше в Європі, присвячене славі Яна III Собеського. Однак після огляду замку і розкішних панорам згори, прогуляйтеся парком взвизу там є чимало красивих скульптур, лавочки і альтанка.

Особливість архітектури Олеського замку — це не кругла фортеця, як може видатись на перший погляд, а два крила овальної форми, з'єднані триповерховою в'їзною вежею, що донині прикрашена гербами власників. Не менш цікавими є підземелля і криниця з обертовим колесом, які бережуть численні таємниці замку.

Сьогодні це відділ Львівської національної галереї мистецтв імені Бориса Возницького і він є одним із найбільш кінематографічних замків України. Тут знімали понад 20 фільмів, серед яких «Козаки йдуть», «Вогнем і мечем», «Богдан Хмельницький» та інші.

Олеський замок — частина відомого туристичного маршруту «Золота підкова Львівщини» разом із Підгорецьким та Золочівським замками. Тож неодмінно завітайте у цю популярну локацію за враженнями, історіями і насолодою мистецтвом.

Координати, адреса та допомога у відвідинах
49.96882° N, 24.90069° E
вул. Замкова, 30, селище Олесько, Золочівського р-ну.
Довідатися про дні прийому відвідувачів у замку та вартість вхідних квитків можна на сайті:
lvivgallery.org.ua/museums/muzej-zapovidnyk-oleskyj-zamok
Для уточнення інформації чи замовлення екскурсій телефонуйте:
+38 068 632 50 80

Інклюзивність та безбар'єрність
Замок з багатовіковою історією та пам'яткоохоронним статусом, тож повністю безбар'єрним його зробити неможливо. До замкової гори веде облаштована доріжка з комфортним ухилом, тому піднятися на гору, до вхідних воріт можна і з дитячим візком, і на кірілі колісному з допомогою сторонніх. Проте, подвір'я замку вистелене старим, доволі слизькими камінням і пересуватись по ньому складно. Усередині будівлі є експозиційні зали на різних рівнях, і дістатися всіх приміщень (особливо 2 поверху чи підземель) людям на колісному кірілі складно або неможливо через вузькі проходи та давні, дуже некомфортні сходи.

13

Яворівські: національний природний парк та забавка

Мальовничий куточок, де бережуть природу, історію і давні ремесла. Яворівський національний природний парк входить до складу Міжнародного біосферного резервату «Розточчя» під егідою ЮНЕСКО, а забавка – до реєстру нематеріальної культурної спадщини України.

Коротенька історія та туристична привабливість

Яворівський НПП — це понад 7 000 га лісів, пагорбів і чистих струмків у серці українського Розточчя. Створений у 1998 році він береже простір, де перетинаються природно-кліматичні ознаки трьох регіонів: Поділля, Полісся та Карпат. Тут проходить Головний Європейський вододіл і саме на його схилах починають свій плин річки, що несуть воду до Чорного й Балтійського морів.

Відвідуючи НПП, ви милуватиметесь сосново-буково-дубовими лісами, пісковиковими скелями і карстовими

печерами, заболоченими територіями, озерами і річками, що створюють неабияке різноманіття екосистем та лабіринти стежок. Тут росте понад 700 видів рослин. А ще — це домівка для 290 видів хребетних тварин, частина з яких під особливим наглядом — чимало видів тварин, птахів, рослин і комах занесених до Червоної книги України.

Ну, гаразд, а що в цьому царстві дикої природи робити нам? — питаєте ви нас. А ми скажемо — пізнавати, взаємодіяти, надихатися і допомагати охороняти. Це все можна зробити за допомогою працівників НПП «Яворівський», які можуть запропонувати чимало опцій, як от:

- відвідини еколого-просвітницького центру, де довідається загальну інформацію про парк, роботу його працівників, а в музейних кімнатах побачите історичні знахідки, що відповідають різним періодам життя цього регіону.
- мандрівка у Музей старожитностей «Оселя Розточчя», що загубився у цих неймовірно красивих лісах. На тих, хто завдасть собі труда сюди втрапити, чекають розповіді про побут наших предків, смачне чаювання і майстерки.
- знайомство з тарпанами і катання на них. В парку діє Центр розведення та збереження диких коней, які генетично пов'язані з видом, що жив в Україні, але вимер понад 100 років тому. Тож це унікальна нагода заприятелитися з благородними тваринами.
- спостереження за птахами.
- похід одним з визначених маршрутів: «Стежка Івана Франка» (до Білої скелі і чорних озер), «Головним Європейським вододілом».
- веломаршрут «Стежка Верещиця».

Це може бути візит одного дня. А можна зупинитися у будиночках, що належать парку чи місці для кемпінгу на триваліший відпочинок.

Туризм в НПП — це історія, яка починається під ногами і завершується у серці. Маршрути тут — не суперники, а нитки єдиного полотна вражень, тому кожен крок додає новий сенс до загальної картини.

Яворівська забавка — ще одна яскрава нитка до полотна вражень від відвідин містечка Івано-Франкове. На Яворівщині понад 300 років живе традиція дерев'яної іграшки — витончено розфарбована, метушлива і глибинна водночас вона просто не може не закохати у себе.

Найтипівіші яворівські забавки (від слова забавлятися) — це пташки, коники, свищики, візочки, іграшкові меблі, колисочки, тарахальця, деркачі — все, що могло розвеселити і зайняти дитину. Хоч це цілком може бути і авторська, якась доросла фігурка. Авторськими яворівськими іграшками були прикрашені ялинки у Львові, Києві та Ватикані.

Яворівськими ті забавки, створені з липи чи осики, робить характерний розпис «вербівка» — всі малюнки виконуються у вигляді вербових гілок червоним, зеленим і жовтим кольорами, що символізують любов, життя й сонце.

Яворівська забавка — ще одна яскрава нитка до полотна вражень від відвідин селища Івано-Франкове. Її купують колекціонери, а майстер-класи із виготовлення цієї іграшки дарують не лише нові вміння, а й багато емоцій та неймовірне відчуття причетності до збереження давніх українських регіональних традицій. Тож неодмінно радимо спробувати себе в розписі і завітати до Музею традиційної яворівської іграшки чи хоча б порозглядати старовинні забавки на сайті: yavoriv-toys-museum.com

Координати, адреса та допомога у відвідинах

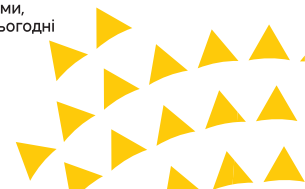
49.92396° N, 23.72337° E
вул. Зелена 23, селище Івано-Франкове, Яворівського р-ну.
З працівниками Яворівського НПП можна скontaktувати за номером телефону: +38 096 714 18 54
вул. Львівська, 26, селище Івано-Франкове, Яворівського р-ну.

Інклюзивність та безбар'єрність

У Яворівському НПП поступово створюють умови, щоб природа була доступнішою для всіх. На ключових локаціях облаштовані зручні підходи з твердим покриттям, є лавки та місця для відпочинку. Існують інклюзивні рекреаційні зони. Деякі екостежки мають пологий рельєф і підходять для людей з різною мобільністю.

Працівники парку завжди готові порадишити маршрути, які будуть найбільш комфортними для гостей. Варто пам'ятати, що це природна територія, тож окремі ділянки можуть бути складнішими, але загалом парк рухається до безбар'єрності й уже сьогодні пропонує затишний і безпечний відпочинок.

14 Тустань

Середньовічна фортеця в горах, яка вражає розмахом та історіями. Тут скелі зберігають відбитки середньовічного замку, що колись пильнував соляний шлях. Завдяки дослідникам та реконструкторам, оповіді про стародавнє поселення оживають і дарують незабутні враження та емоції.

Коротенька історія та туристична привабливість

Урич — маленьке бойківське село, перші згадки про яке відносять до 1565 року. Тут протікає річка Уричанка, що, вочевидь, дала йому назву.

Сьогодні це село є одним із найвідвідуваніших населених пунктів Львівщини і відоме не лише в Україні, але й далеко за її межами. У 2024 році воно потрапило до списку The Best Tourism Villages за версією ООН. Все це завдяки унікальній пам'ятці і масштабній, злагодженій роботі Державного історико-культурного заповідника «Тустань». Свою назву він отримав від однойменної фортеці, де в часи Руського Королівства охоронці торговельних шляхів і кордонів казали перехожим: «тут стань», тобто зупинись, покажи, що везеш і заплати мито.

Заповідник опікується культурним ландшафтом села Урич і популяризує його традиційну архітектуру, нематеріальну спадщину і Урицькі скелі — пам'ятку археології національного значення. Тому, завітавши в це село, не обмежуйте свій візит лише відвідуванням фортеці.

Обов'язково подаруйте собі емоції:

- зазирніть у культурно-громадський центр села «Хату у Глибокім»; відреставрований старий автентичний бойківський дім, що є Центром локальної історії. Тут відбуваються майстер-класи та діє цікава і сучасна експозиція, що називається «Непотріб? Історія Урича у предметах і зображеннях».
- огляньте старовинні дерев'яні криниці, які бережуть народний бойківський стиль.
- помилуйтеся дерев'яною церквою св. Миколая, проєкту відомого архітектора Василя Нагірного. Від 1911 року вона стоїть у центрі села на горбочку.
- прогуляйтесь до джерела чи віддаленіших скель - урочища Мала скеля чи Острий камінь, які були важливою частиною Тустанської фортеці.
- відвідайте інтерактивний музей, де науковці помістили найцікавіші скарби, які знаходили під час досліджень Тустані. Ви побачите і реконструкцію фортеці, і силу-силенну цікавих артефактів, що розкажуть вам про життя людей в давні часи. Завдяки мультимедіа зможете оцінити вигляд замку.

Найвідоміше в Уричі — частина комплексу скель, що має ім'я Камінь чи Фортеця. Власне тут, на цих каменюках, що мають вже пару десятків мільйонів років, у XIII столітті збудували чималий митний, адміністративний та військовий центр, що проіснував три століття.

Колись тут піднімалися до неба не лише скелі, а й височенні дерев'яні стіни і вежі. Це був замок із житловими приміщеннями, укріпленнями та оборонними баштами. До нині на території пам'ятки збереглися рештки кам'яної стіни, криниця та цистерни, видовбані в суцільній скельній породі, рукотворні печери.

У скелях збереглося кілька тисяч пазів, у які в давнину вкладали дерев'яні балки і споруджували стіни. Завдяки цим заглибленням дослідники змогли відтворити достовірну тривимірну реконструкцію замку і вона просто вражає — за технологією будівництва Тустань не має аналогів у світі.

Довкола комплексу скель, де була фортеця, облаштували маршрут для відвідувачів і проводять екскурсії: розповідають і про забудову, і про штурми-оборони, і про численні петрогліфи, і про дослідників цього місця. Можна також самостійно пізнавати стародавню оборонну споруду, використовуючи мобільний додаток «Тустань гід» чи інформаційні щити, що розміщені по ходу руху.

З 2006 року Урич є місцем проведення фестивалю середньовічної культури чи табору живої історії «ТуСтань!». Кожного року, в перші вихідні серпня, сюди прибувають реконструктори, дослідники, музиканти та всі, хто захоплюється лицарською і середньовічною культурою аби взяти участь в справді масштабному дійстві та прожити своє середньовіччя.

Завітайте сюди за бойківською автенткою та відгоміним епохи суворих лицарів, славних подвигів та дивовижних легенд. Урич вам повідає про свою нафтову свердловину, яких знаменитостей приймав та як село було знімальним майданчиком фільмів і кліпів. Завітайте і ви закохаетесь в заповідник і його історії!

Координати, адреса та допомога у відвідин
49.18442° N, 23.40183° E
вул. Тустанська, с. Урич, Стрийського р-ну.
Заповідник працює щоденно, без вихідних: в зимовий
період з 9:30 до 17:00;
літній період з 10:00 до 18:00

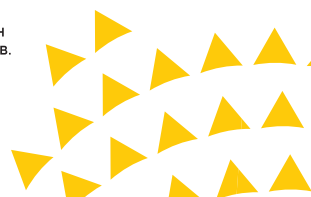
Більше інформації про вхідні квитки та бронювання екскурсій
на сайті: tustan.ua
або за номером телефону:
+38 067 671 33 45

Інклюзивність та безбар'єрність

Заповідник «Тустань» розробив стратегію безбар'єрності і втілює її. Музеї доступні для всіх категорій гостей, частина експозицій представлена у віртуальному форматі.

Також є тактильна мініскульптура середньовічної фортеці у підніжжі скель, а у музеї Тустані – копії оригінальних артефактів для туристів з порушенням зору. Працівники проходять навчання з інклюзивного спілкування, а простір розроблений так, щоб кожен відвідувач міг відчути дух цієї фортеці — без бар'єрів.

Ідеальне місто. Ренесансне місто. Королівське місто. Місто, що зачарує давніми пам'ятниками, легендами та неквапливою, затишною атмосферою.

Коротенька історія та туристична привабливість

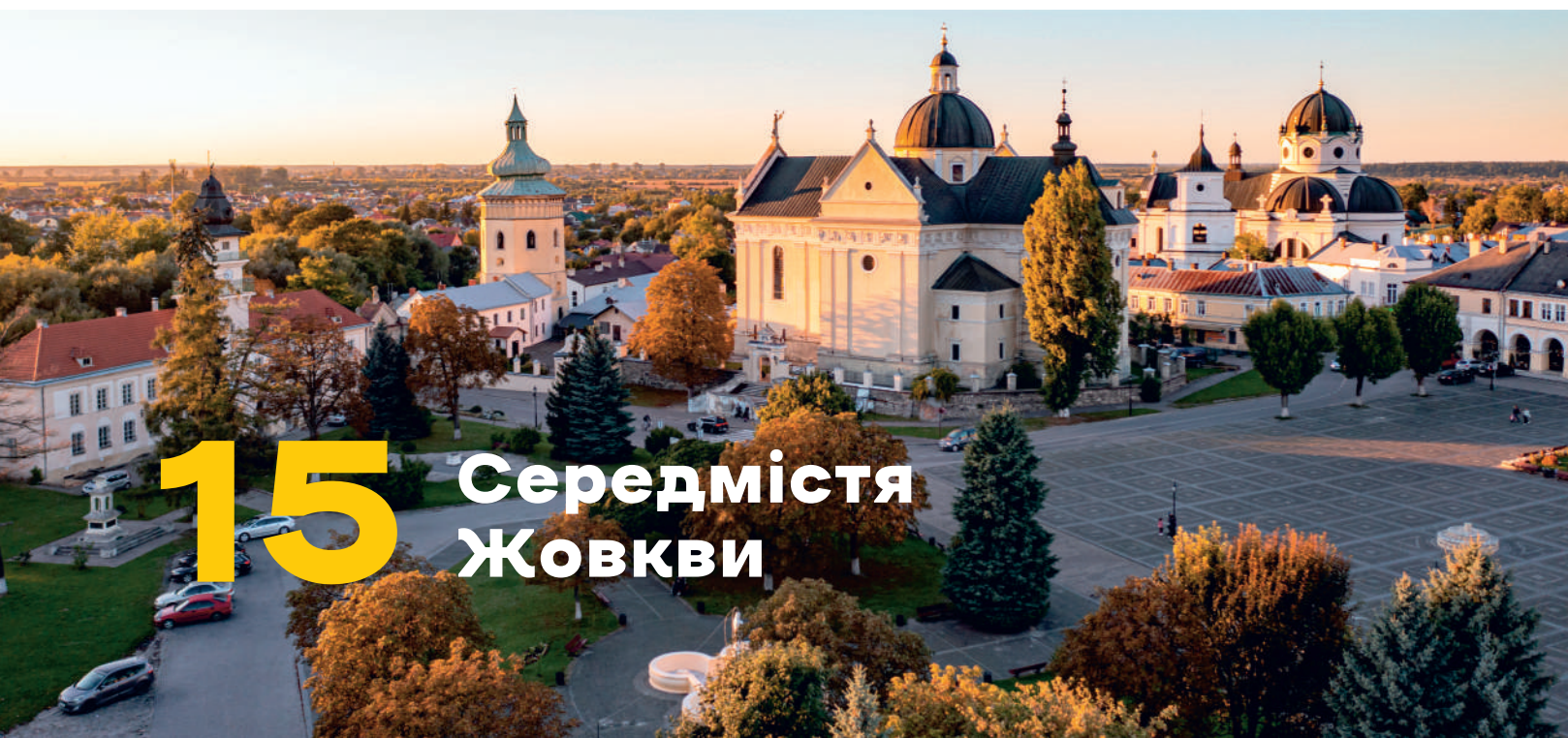
Станіслав Жолкевський — воєвода Київський, великий коронний польний гетьман і канцлер Речі Посполитої — наприкінці XVI століття вирішив на місці давнього поселення Винники створити нове місто. Надихнувшись прикладом дядька Яна Замойського, який втілював ідею італійського архітектора П'єтро Катанео про ідеальне місто, та з групою архітекторів звів Замостя, канцлер також прагнув заснувати фортецю з продуманим плануванням — зручну для життя й сильну в обороні — ідеальну. У проєкті мали бути враховані всі міські функції: житлова, комунікаційна, господарська, оборонна та сакральна і так, щоб усім верствам суспільства там жилося комфортно.

Сьогодні Замостя вважають одним із найкращих прикладів «ідеального міста» у Східній Європі та об'єктом ЮНЕСКО. Жовква, яку почали будувати 1594 року й яка з 1603 року має магдебурзьке право та назву на честь власника, також зберегла своє унікальне планування та видатні пам'ятки і цілком може претендувати на такий статус у майбутньому.

Для реалізації задуму Станіслав Жолкевський запросив найкращих архітекторів Львова й Кракова: Павла Щасливого, Павла Римлянина та Амбросія Прихильного. У 1594-1606 роках вони звели ренесансний замок — прямокутну двоповерхову фортецю з кутовими вежами, бійницями, ровами та звідним мостом. Внутрішнє подвір'я мало розмір 120х120 м і криницю. Кожен бік замку мав своє призначення: північний — оборонний (арсенал, кузня, конюшні, сторожа); східний і західний — гостьові покої й господарські приміщення; південний — житлова частина власників, скарбниця, парадні зали, бібліотека, мистецькі колекції. Інтер'єри прикрашали гобелени, портрети, мармурові каміни й мисливські трофеї. Поряд містилися каплиця (не збереглася), паркові тераси, фонтан та звіринець із оленями й зубрами — їхню пам'ять нині зберігає назва Звіринецької брами.

Коли власником Жовкви став Ян III Собеський, замок реконструювали під керівництвом Петера Бебера та Августина Лоцці — і він перетворився на справжню королівську резиденцію. Саме завдяки цьому Жовква — чи не єдине місто в Україні зі статусом «королівського».

Подальші перебудови замку родинами Жолкевських, Собеських та Радзивілів, а також ігнорування цінності замку у XIX-XX століттях суттєво змінили його вигляд. У 1787 році Радзивіли вивезли всі цінні речі та продали замок на аукціоні. Надалі великі зали перегородили на малі кімнати й здавали в оренду під житло й крамниці.

15

Середмістя ЖОВКВИ

У 1890 році замок викупив австрійський уряд. Тут розташували міську та повітову адміністрацію, а частину приміщень віддали під гімназію, у якій викладав, наприклад, Іван Крип'якевич.

Відступаючи з Галичини, у 1915 році російські війська спалили частину палацу і по тому його дуже довго відновлювали. Після Другої світової війни замок в Жовкві став частково в'язницею, а частково — житлом для радянських офіцерів та працівників каральних органів.

Новий етап у житті замку почався 2015 року: виселили мешканців, усунули попередні помилки реставрацій, відновили дах і одну з веж. Сьогодні в східній вежі працюють чотири виставкові зали: «Історична кузня та монетний двір», «Гетьманська зала», «Ідеальне місто» та «Історія замку». Музей входить до складу Львівської національної галереї мистецтв імені Бориса Возницького.

Під час екскурсії ви побачите твори мистецтва й дізнаєтесь про цікавих мешканців замку — від Михайла Хмеля, батька Богдана Хмельницького, до Івана Мазепи та подій Північної війни.

Вийшовши з воріт замку, ви опиняєтесь на площі Вічевій — колишній ринковій площі. Навколо неї зберігся цілісний ансамбль історичних споруд: оборонні мури з казематами й дерев'яними бойовими галереями, Звіринецька та Глинська брами. По центру площі — залишки прангера — стовпа ганьби. А далі простягаються колишні крамниці і торгові ряди.

В кількох кроках від замку — Ратуша. Огляньте її зовні та обов'язково придбайте квиток для підйому на оглядовий майданчик, звідки відкривається гарна панорама Жовкви. А дорогою до вершини на вас чекає інтерактивна експозиція, що чудово розповідає про мешканців «ідеального міста». Будівля створена у 1932 році на місці казарм і казематів за проектом архітектора Броніслава Віктора.

Поруч із ратушею — костел св. Лаврентія. Одна з найкращих сакральних пам'яток епохи ренесансу в Україні. Будували її ті ж майстри, що й замок і до сьогодні вона зберегла розкішний різьблений портал та портал. У криптах поховані представники роду Жолкевських.

За костелом — церква Серця Ісусового (1612) та монастир василіян. Тут збереглися розписи Юліана Буцманюка в стилі український модерн. Художник був глибоким патріотом і ви не раз помітите це у різних деталях декору святині. У його розписах поруч із біблійними персонажами можна побачити визначних українських діячів у вишитому одязі. Жовківські розписи — це чи не єдине, що збереглося від мистецької спадщини Юліана Буцманюка в Україні.

Зовсім поруч височіє масивна жовківська синагога з її впізнаваними невеликими баштами та потужними стінами з

контрфорсами. Зведена 1700 року Петром Бебером, вона є однією з найбільших синагог Європи та дала назву «жовківському типу» сакральної архітектури, зокрема в Тель-Авіві. На жаль, після десятиліть використання як складу будівля досі чекає на повноцінну реставрацію.

Ще одна важлива пам'ятка — домініканський монастир (1653-1655), заснований Теофілією Собеською як усипальниця для її сина Марка. У храмі збереглися надгробки фундаторки та її сина роботи відомого скульптора Андреаса Шлютера. Нині тут міститься церква св. Йосафата.

Вже за межами середмістя на вас чекає перлина дерев'яної архітектури — Троїцька церква (1720), внесена до списку ЮНЕСКО. В середині — справжній скарб: п'ятиярусний іконостас майстрів Жовківської школи малярства й різьби Івана Рутковича, що налічує близько 50 ікон. Тож як буде у Жовкві, то пройдіться і за межі давнього міста в мурах.

Жовква — одне з найбагатших міст України за кількістю історичних пам'яток. Якщо її ще немає у вашому мандрівному «вішлісті» — обов'язково додайте. Це місто вміє дивувати!

Координати, адреса та допомога у відвідині
50.05581° N, 23.97047° E
м. Жовква, Львівського р-ну.

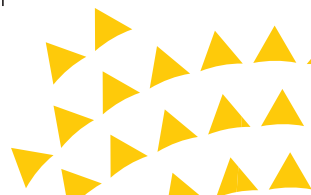
Туристично інформаційний центр Жовкви: zhovkva-tour.info
Отримати інформацію чи домовитись про екскурсію можна за телефоном: +38 067 216 59 84
Довідатися про дні прийому відвідувачів у замок та вартість вхідних квитків можна на сайті:
lvivgallery.org.ua/museums/muzey-zapovidnyk-zhovkivskyy-zamok

Інклюзивність та безбар'єрність

Середмістя Жовкви — це компактний історичний простір, де більшість головних локацій розташовані на невеликій відстані одна від одної. Завдяки цьому місто природно «працює» на безбар'єрність: маршрути короткі, а ключові об'єкти зосереджені навколо Ринкової площі. Покриття в центрі різне: від рівних ділянок бруківки до фрагментів, що можуть бути складнішими для людей на кріслах колісних чи з порушеннями зору. Поруч з ратушею бронзовий макет, що відображає архітектуру історичного центру Жовкви. Він дозволяє незрячим людям уявити, як виглядає Жовква та прочитати шрифтом Брайля інформацію про місто.

До найважливіших пам'яток ведуть широкі відкриті простори. Територія довкола замку та костелу св. Лаврентія доступна для огляду зовні; вхідні групи самих будівель залишаються частково бар'єрними через пороги та висотні перепади — за потреби варто уточнювати можливість допомоги персоналу. Є можливість помандрувати віртуальним 3D туром Жовківським замком та Троїцькою церквою за посиланням на сайті. На Ринковій площі є кафе та заклади, де входи вже обладнані пандусами або безпороговими рішеннями. Жовква рухається в напрямку більшій доступності, і для гостей це означає можливість комфортно та спокійно досліджувати історичне середовище.

16 Крехівський монастир

Обитель із понад 400-річною історією, що ховається серед буково-соснових лісів Розточчя. Місце, де історія перетинається з молитвою. Пам'ятка архітектури національного значення.

Коротенька історія та туристична привабливість

В перші роки XVII століття двоє монахів Йоїл і Сильвестр оселились у лісах неподалік села Крехів. У скелі, яку місцеві жителі називають Каменем Тимоша, вони облаштували невеличку печеру, для житла, а трішки вище видовбали ще одну, яка слугувала первісним храмом. З часом, з допомогою місцевих, неподалік монахи, кількість яких зростала, збудували дерев'яну церкву Святих Петра і Павла.

Польський коронний гетьман, засновник Жовкви Станіслав Жолкевський виділив землю і гроші на

побудову монастиря, що не раз став прихистком місцевим мешканцям в часи татарських набігів. Адже тоді збудували чимало оборонних споруд та дерев'яну церкву Святого Миколая, що дала назву обителі.

15 жовтня 1669 року польський король Михайло Корибут Вишневецький видав грамоту з дорученням замінити колишні дерев'яні укріплення мурованими з бійницями, вежами, валами і ровами. Так монастир став справжньою фортецею, обороною якої якось навіть керував молодий Іван Мазепа.

Загалом за час існування монастиря його відвідали багато визначних особистостей: політичні та військові діячі, церковні достойники, письменники, художники. Богдан Хмельницький, Петро Дорошенко, митрополит Петро Могила, Никодим Зубрицький, Яків Головацький, Іван Франко, політичний, громадський і церковний діяч, митрополит Іларіон (Іван Огієнко), митрополит Андрей Шептицький та інші. Всі вони долучилися до розвитку і популяризації обителі, її унікальної книгозбірні та розбудови комплексу.

Архітектурний ансамбль монастиря сьогодні складається з в'їзних воріт, комплексу оборонних споруд з вежами, келій монахів і господарських будівель та трьох святинь — мурованої церкви Преображення Господнього, дерев'яної церкви Покрови Пресвятої Богородиці та новозбудованої каплиці для відпустів біля головного входу.

Головна споруда комплексу — Преображенська церква, збудована у 1721-1737 роках. Вона не один раз перебудовувалася, але зберегла над входом давній рельєф з зображенням покровителя монастиря святого Миколи. Над внутрішнім убранням храму працювала ціла низка видатних майстрів XVIII століття: іконостас створив Василь Петранович, царські врата — Іван Щуровський, вівтар — Матвій Полейовський, амвон виготовив Олександр Кулявський, розписували храм львівські живописці Петро Вітаніцький та Остап Білявський. На жаль, більшість цих витворів мистецтва не збереглася — їх знищили після ліквідації більшовиками монастиря в 1949 році.

Зі здобуттям Незалежності України монастир відновили, повернули отцям василіанам і тепер ви можете побачити впорядкований монастирський світ — доглянуті святині, відреставровані корпуси, місця щоденної праці й тиші, де відчувається ритм чернечого життя.

Сьогодні у храмі зберігаються шановані ікони — чудотворна ікона Богородиці Верхратської та ікона Святого Миколая. Обидві вони походять з XVII століття і з тих давніх часів і до нині прямують до них тисячі прочан щороку.

Якщо у вас більше часу на відвідини, то радимо покинути затишні стіни монастиря, пройтися мальовничими стежками букового лісу і завітати до печер Крехівського монастиря. Старовинні молитовні місця, де жили перші ченці. Їхня атмосфера наповнена тишею й спокоєм, а неподалік є джерело, відоме цілющою водою — місця гармонії природи й духовності, куди з давніх-давен приходять люди з надією та молитвою.

Повертаючись назад, можете помилуватись господарськими угоддями і пасікою, яку тримають монахи. Також вони готують масло, сир і шоколад із натуральних складників. Скуштуйте неодмінно! А ще тут можна зупинитися — є гостьовий будинок для прочан.

Завітайте у Крехівський монастир, щоб зупинитись серед щоденної метушні та відпочити серцем і душею. Стримана і, водночас, вишукана архітектура цього монастирського комплексу, тиха атмосфера святинь, що огортає теплом, цьому надзвичайно сприяють.

Координати, адреса та допомога у відвідинах

50.03415° N, 23.79827° E
с. Крехів, Львівського р-ну.
Уточнити час Богослужінь чи домовитись про екскурсії можна за телефоном: +38 097 069 85 54

Інклюзивність та безбар'єрність

Монастирське подвір'я має покриття частково газон, частково бруковані доріжки. Місцями трапляються невисокі бордюри, а щоб потрапити до храмів потрібно здолати декілька сходиночок. Проте, монахи завжди пропонують допомогу у пересуванні просторами. Крехівський монастир розвиває інфраструктуру, щоб стати доступнішим для всіх відвідувачів. Є проєкт облаштування доріжки до джерела, плануються під'їзні шляхи й розширення маршрутів. Це важливо не лише для прочан — для всіх, хто хоче відчути цю святиню, незалежно від фізичних можливостей.

17

Церква Святого Юра
(м. Дрогобич)

Стародавня дерев'яна святиня, що немов човен пливе хвилями історії. Її розписи – це і біблійні сюжети, і оповідки про життя, звичаї та моду місцевих мешканців понад 300 років тому. Тут кожен гонт співає про силу віри, мистецтва й людських рук.

Коротенька історія та туристична привабливість

Збудували церкву Св. Юра у 1656 році. Через 22 роки поруч з'явилась стрімка дзвіниця. Обидві пам'ятки зберегли свій первісний вигляд і є чудовими зразками сакрального будівництва своєї епохи. У 1980 році тут створили відділ пам'яток дерев'яної архітектури Музею «Дрогобиччина», а в 2013 році святиню внесли до списку Світової спадщини ЮНЕСКО.

На перший погляд, це типова бойківська святиня, що має три зруби, три верхи, дах, покритий гонтом. Як і прийнято для таких церков, силует її плавний і стрімкий водночас — ніби повторює обрис ялиці, а темна деревина світиться теплом, як старий мед. Проте є особливі деталі в архітектурі Юріївської церкви. Наприклад, арко-галереї біля входу та над бабинцем, де розташовані хори і каплиця Введення в храм Пресвятої Богородиці, до якої ведуть стрімкі сходи.

А ще святиня має унікальні стінописи та іконостас. Останній є справжнім шедевром різьби і щедро вкритий позолотою. Його ікони сяють теплими кольорами, а серед облич святих і ктиторів, подекуди, можна впізнати майстра, який його виконав — Стефана Поповича з Медики. Він же ж і є одним із художників, що творив унікальний стінопис церкви Юра.

Розписи повністю вкривають внутрішній об'єм храму, аж до самого купола. Після Стефана Медичького храм розписували в пізніші часи і його син, і учні. В середині XVIII століття священник сусіднього храму Василь Глібкевич також долучився до оздоблення храму. Його пензлю приписують вітвар «Пієта», що є дуже цікавим поєднанням в одному образі двох євхаристичних сюжетів «Оплакування» і «Христос – виноградна лоза».

Стінопис цього храму — це просто малярство, це історія, вписана у дерево. Бо намальовані тут не просто рай і пекло, святі та грішники, звірі й ангели, сюжети, які розповідали і розповідають людям про страждання і воскресіння Христа, материнську любов Богоматері і тощо. Тут багато сцен, які показують тогочасне життя дрогобиччан і їх уявлення про потойбіччя. Так, на одній із ікон автор намалював ката у капелюсі та людей, одягнених у міщанських одяг XVII століття, пейзажі міста та Карпатські схили. І ще чимало отаких деталей, які нам говорять про те, що художники намагався зробити біблійні тексти ближчими і зрозумілішими для сучасників.

Вдивлятися у ці всі сцени і барви, подумки усміхатися майстрам, які це збудували, і Творцві — це неймовірне відчуття. Радимо побачити на власні очі іконостас, розписи, архітектуру святині, відчуті її особливу енергетику і забрати з собою трішки тепла, яке тут усюди і в усьому.

Координати, адреса та допомога у відвідинях
 49.34787° N, 23.49929° E вул. Солоний Ставок, 23 А, м. Дрогобич.
 Завітати сюди на екскурсію можна у всі дні тижня, крім середи, з 10:00 до 17:00.
 Детальніше з інформацією про вартість квитків та бронювання екскурсій можна ознайомитися на сайті:
drohobych-museum.com/dlya-vidviduvachiv
 або за телефонами: +38 068 265 65 70, +38 (03244) 220 35

Інклюзивність та безбар'єрність
 Церковне подвір'я — зелений газон, а стежка до церкви складена з нерівних плит. Вхід у святиню — доволі вузькі двері і нерівна кам'яна сходинка, тож для маломобільних груп потрібна допомога для подолання цих перешкод. Існує віртуальна екскурсія храмом. Незрячі люди мають можливість ознайомитися з пам'яткою завдяки тактильній мініскульптурі.

18 Дрогобицька солеварня

Місце, де народжується «біле золото». Понад 600 років тут варять традицію, але й творять нові історії та сенси.

Коротенька історія та туристична привабливість

Якщо вам пощастить опинитися тут, можете з гордістю сказати, що побували на одному з найстаріших чинних підприємств Європи. Від 1390 року й донині тут видобувають сіль вручну, з турботою й шаную до традиції.

Візит сюди — це як мандрівка в часі. В повітрі витатиме запах диму і буде чимало гарячої пари. Але поміж цього ви побачите, як з підземних джерел працівники солеварні викачують ропу з колодязя, що глибший за 150 метрів. Тоді її випаровують у великих чорних казанах, розміщених над вогнем. Цей процес триває доти, доки вода не зникне, залишивши чисті кристали солі.

Вона має природний злегка сірий відтінок і легкий аромат диму — через те, що випаровується на дровах. А ще вона дуже смачна і корисна!

У XVI-XVII століттях дрогибицьку сіль возили до Кракова, Гданська, Львова, навіть до Відня. Завдяки цьому місто Дрогобич було одним із найбагатших у регіоні, а солеварня — його серцем. Не дивно, що на гербі міста — топки солі.

Солеварня сьогодні — це не лише виробництво, це живий музей просто неба, що подарує вам багато емоцій. Обов'язково прикупіть ще трішки емоцій і користі у місцевій сувенірній крамничці. Насамкінець, підбадьорившись соленою кавою, рушайте на зустріч пригодам у місті, в якому вся сіль.

Координати, адреса та допомога у відвідинах

49.34866° N, 23.49716° E

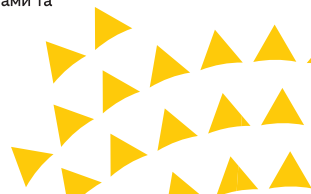
вул. Солоний Ставок, 25, м. Дрогобич.

Підприємство можна відвідати лише в супроводі його працівників, які охоче розкажуть про давні технології та покажуть як воно все працює. Найкраще відвідувати солеварню в будні, коли триває виробничий процес. Про екскурсії слід домовлятися за телефоном: +38 067 010 70 08 або в Дрогобицькому туристично-інформаційному центрі.

Інклюзивність та безбар'єрність

Територія солеварні частково доступна для людей з обмеженою мобільністю: прохід на основний двір, до оглядових точок і в сувенірну крамничку можливий; виробничі приміщення мають високі порogi, вузькі проходи поруч з старовинними відкритими печами та некомфортні сходи-драбини, тому відвідування всередині фактично не можливе.

19

Карпатський
маяк

Сучасна і стильна локація з-поміж гір, що вабить неймовірними краєвидами. Маяк, що підсвітить красу Сколівських Бескидів.

Коротенька історія та туристична привабливість

Такої споруди, з якої можна одночасно побачити два курортних містечка, відомий гірський хребет та долину річки, в Карпатах більше немає ніде. Це справжня перлина Прикарпаття, де Трускавець і Східниця біля ваших ніг, а гору Парашку і долину річки Стрий видно як на долоні. А довкола ялицево-букові ліси.

Океан краси дарує цікава металева вежа, що має чітко впізнавану естетику маяка. З її верху відкривається справді неповторна панорама на 360 градусів.

Збудували Карпатський маяк у 2022 році на горі Цюхів Діл, що має 931 метр над рівнем моря. Висота споруди — 15 метрів. Її родзинка — динамічна конструкція вежі, яка

дозволяє верхівці відхилятися на 7 сантиметрів, тому при сильних поривах вітру вона гойдається. Але не хвилюйтеся — усе надійно закріплено. Тож сміливо подаруйте собі неповторні краєвиди і дрібку адреналіну та підійміться на маяк.

Координати, адреса та допомога у відвідинах
49.13133°N, 23.25.883°E

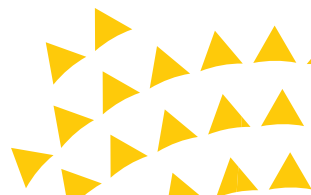

Зі Східниці на вершину Цюхового Долу можна дістатися пішки чи доїхати машиною цілком пристойною ґрунтовою дорогою. Маршрут близько 8 кілометрів.

І хоч вежа повстала як складова туристичного проєкту «ВелоБескиди», маємо попередити, що мандрувати сюди на велосипеді через дуже круті підйоми і спуски дуже складно і виснажливо, але дуже гарно.

Інклюзивність та безбар'єрність
Вежа, на жаль, недоступна для маломобільних груп населення.

20 Східниця

Селище, де розумієш, що вода – це не просто рідина, а жива сила природи. Невичерпне джерело здоров'я і натхнення в Карпатському підгір'ї. Бальнеологічний курорт відомий у всій Україні і не тільки.

Коротенька історія та туристична привабливість

Колись це було тихе бойківське село. Легенда розповідає, що називалося воно Золота Баня і було знищене татарами під час нападу на фортецю Тустань. Та його мешканці, які зуміли врятуватись, почали «сходитися назад» — звідси і назва нового села. Хоч, більш ймовірно, що назву воно отримало від річки Східничанки, що тут протікає.

Перша хвиля популярності «накрила» Східницю в середині XIX століття, коли тут відкрили родовища нафти і озокериту та почався їх промисловий видобуток. А от другу хвилю у 1950-х роках запустив педагог і дослідник Омелян Стоцький. 20 років він боровся за те, щоб науковці визнали місцеві джерела лікувальними і у 1976 році Східницю назвали Всесоюзним курортом. У 2005 році цей «титул» замінили на «Всеукраїнський курорт імені Омеляна Стоцького».

Насправді — це не просто курорт, а справжня скарбниця мінеральних вод, в якій заховалися майже всі відомі типи лікувальної води: «Нафтуса», залізіста, лужна, сульфатна, мікроелементна і гліцерінова. Загалом у містечку 38 джерел та 17 свердловин з мінеральними водами і кожне з них має свій характер і вплив — їх призначають для лікування та профілактики великої кількості недуг.

Східницю для відпочинку обирають за її поліваріантність не лише вод, а й великий вибір варіантів розміщення, різноманітні протоколи лікування, спа-процедури та безліч цікавих активностей. Звідси починаються десятки стежок і веломаршрутів — у гори, до старовинних храмів, оглядових майданчиків, звідки в ясну погоду відкриваються чудові краєвиди на Сколівські Бескиди. У селищі є музей, присвячений відкривачу Східницького родовища мінеральних вод, алея пам'яті Омеляна Стоцького, ландшафтний парк «Святого Пантелеймона Цілителя» з макетами нафтових качалок та ін.

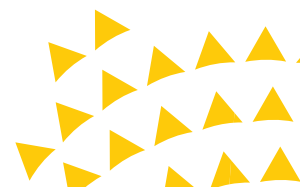
Містечко ідеальне для тих, хто шукає оздоровлення, тишу та красу природи. Тут не треба поспішати! Достатньо просто пити воду, вдихати аромати хвойного лісу та відчувати, як повільно повертається душевна та фізична рівновага.

Координати, адреса та допомога у відвідині
49.23198° N, 23.34583° E селище у Дрогобицькому р-ні.

Інклюзивність та безбар'єрність

Попри гірський рельєф, курорт поступово стає зручнішим для кожного: багато санаторіїв і готелів уже мають пандуси, зручні входи та ліфти, а біля найпопулярніших джерел облаштовані рівні доріжки й поручні. Маршрут до деяких свердловин і оглядових майданчиків можна подолати з дитячим візком чи на кріслі колісному.

21

Моршин

Один із найдавніших і найвідоміших курортів України. Це справжня перлина Прикарпаття, де повітря пахне соснами, а джерела дарують справжню силу природи.

Коротенька історія та туристична привабливість

Невелике село в передгір'ї Карпат, що вперше згадується в документах у 1482 році. За однією з версій назва Моршин походить від прізвища одного з власників — Морштин; за іншою — від властивості ґрунту, бутвіти, що називають «моршіння».

Наприкінці XIX століття власником містечка став бізнесмен зі Львова Боніфатій Штіллер. За допомогою друзів-лікарів, які наполягали на тому, що місцеві води з джерел мають лікувальні властивості, він збудував санаторій на зразок європейських і зробив все, аби перетворити Моршин на відомий курорт. Два найвідоміших джерела власник назвав в честь себе і дружини — «Боніфатій» і «Маґдалена». Саме вони змінили долю містечка: у 1878 році Моршин офіційно став курортом, а його воду почали порівнювати з відомими європейськими цілющими джерелами.

Цінність моршинських вод у їхньому хімічному складі. Це хлоридно-сульфатно-натрієво-магнієві розсоли, котрі вже понад сто років застосовують для лікування шлунково-кишкового тракту, обміну речовин і загального зміцнення організму.

Сьогоднішній Моршин — це доглянуте містечко для неквапного відпочинку. Тут немає гомінких натовпів чи галасливих розваг, натомість є санаторії, буюети з різними типами води, мальовничий парк із озером, Пейзажна алея, яку створив за шість місяців у 2017 році Костянтин Скрытуцький — творець столичної Пейзажки.

Тут є ідеальні маршрути для велопогулянок чи ранкових пробіжок. Місто компактне, затишне і створене для того, щоб людина могла відчути спокій — той самий, якого іноді так бракує в щоденному житті. У цій атмосфері Іван Багряний за два тижні написав свої знамениті «Тигролови».

Моршин зручний і як туристична база: в кількох десятках кілометрів звідси — низка локацій, на які вас запросять місцеві туристичні бюро. Але багато гостей цього курорту не хоче нікуди їхати — настільки тут комфортно, просто й природно добре.

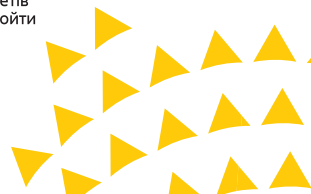
Координати, адреса та допомога у відвідинках
49.14866° N, 23.87181° E
місто у Стрийському р-ні.

Інклюзивність та безбар'єрність

Моршинська громада вже кілька років послідовно працює над формуванням інклюзивного середовища. Центральна частина курорту, парк, буюети та більшість санаторіїв мають пандуси, широкі доріжки й рівні тротуари, що дозволяє комфортно пересуватися людям на кріслах колісних, з візочками та відвідувачам старшого віку. Територія курорту майже рівнинна, без різких перепадів висот, тож пересування не потребує додаткових зусиль.

Багато санаторіїв працюють за принципами інклюзивності — мають адаптовані входи, ліфти, кнопки виклику персоналу, спеціально обладнані номери й медичні кабінети. Доступ до буюетів організований так, щоб кожен міг безперешкодно пройти курс питного лікування.

22

Музей Михайла Біласа
(м. Трускавець)

Перший в Україні прижиттєвий музей Народного художника, де кожна текстильна робота — гімн кольору, формі й любові до рідної землі.

Коротенька історія та туристична привабливість

Найбільший в Україні бальнеологічний курорт з-понад 200-літньою історією має не лише цілющі води, чудове географічне розташування, м'який передгірський клімат. Сто років тому містечко забудували десятками віл у закопанському стилі, які до сьогодні тішать око усіх відпочивальників.

Одна з них в самісінькому центрі Трускавця і називається «Гопляна». Вілла збудована в стилі модерн з елементами карпатського різьблення без жодного цвяха, за проектом українського архітектора Яна Семковича у 1924-1928 роках. Власник цього дому Раймонд Ярош був власником курорту Трускавець. На фасаді будинку сьогодні розміщена присвячена йому пам'ятна дошка. Хоч останні десятиліття цей будинок асоціюють з ім'ям Народного художника України, адже у 1992 році вілла «Гопляна» стала місцем, де розташувався перший в Україні прижиттєвий музей.

Михайло Білас прожив довге і яскраве життя. За свої 91 рік він встиг чимало: закінчити відділ художнього текстилю Львівської академії мистецтв; попрацювати художником у будинках моделей Львова, Харкова та Києва; організувати і взяти участь у десятках виставок в Україні і за кордоном та витворити вражаючий доробок, частину якого можна сьогодні оглядати у Трускавці.

Понад 400 робіт Михайла Біласа, що розташовувались у віллі «Гопляна», вражають різноманіттям технік і колористикою. З багатогранної спадщини маестро художнього текстилю тут ви побачите: гобелени, верети, аплікації, ліжники, вишиті сервети, доріжки, квіткові композиції та ляльки.

Повірте, що навіть якщо ви зовсім не цікавитесь художнім текстилем, роботи цього майстра гобелену вас захоплять. Бо вони про, про наші свята і традиції, про наше коріння. А ще вони як кольорові скельця у калейдоскопі — дозволяють скласти неймовірну картинку світу, українського світу. Зичимо насолоди кольором і неймовірних вражень!

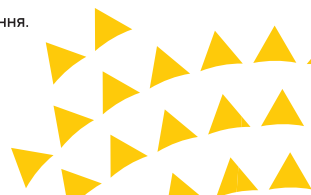
Координати, адреса та допомога у відвідин

49.279999° N, 23.504321° E
майдан Кобзаря, 3, м. Трускавець, Дрогобицького р-ну. Музей приймає відвідувачів щоденно, крім понеділка, з 10:00 до 18:00.
Для замовлення екскурсій телефонуйте: +38 (03247) 500 02

Інклюзивність та безбар'єрність

Простір недоступний для маломобільних груп населення.
Віртуальний тур: www.bilas.art

23

Стільське
городище

Загадкові печери, величезні вали, жертovníки і ритуальні камені...
Унікальна археологічна пам'ятка, яка розповідає про життя і вірування тих, хто жив на цих землях більше тисячі років тому.

Коротенька історія та туристична привабливість

Якщо вам хоч разочок, хоч на хвилинку, хотілося побути Лорою Крофт чи Індіаною Джонсом, то ця пам'ятка національного значення точно вам припаде до душі. Карколомного екшину не обіцяємо, а от можливість доторкнутися до давньої «цивілізації» у вас буде ще й яка.

На території сіл Стільсько, Дуброва та Ілів є чотири великі локації, де за останні 50 років археологи виявили цікаві знахідки. Усі вони дали можливість отримати чимало інформації про ранньослов'янську державу білих хорватів, їх столицне місто, яке розкинулося на величезній території — 250 га (для порівняння, Київ на той час мав площу лише 9,8 га).

Стільсько — справжній мегаполіс VIII-XI століть, що мав характерні для того часу складові: дитинець, укріплене передмістя, приміські поселення. А ще були величезні вали, сліди яких досі спостерігаємо у лісах і на околиці сіл — їх загальна протяжність понад 10 кілометрів.

4 основні групи пам'яток, які виділяють археологи сьогодні:

- Стільське городище (територія міста, укріплення, те, що розповідає про тогочасне житлове будівництво і ремесла) та «Біла Дорога» (залишки старого битого шляху).
- Курганні некрополі (залишки давніх поховань).
- Ілівське городище-святилище (печера-рожаниця).
- Камінь «Дирявець».

Останній пункт ви можете оглянути самостійно у селі Дуброва. Величезний камінь-пісковик із великим наскрізним отвором. Через оцю дірку він і отримав таку назву. А ще його називають «Столовий Камінь» через те, що його верхня поверхня рівна.

Науковці стверджують, що це рештки унікального дохристиянського святилища. На ньому три витесані смуги, які символізували три стихії: вогонь, повітря і воду, а камінь сферистого форми, який лежить трохи нижче, символізує землю.

Неподалік від каменя — ще один цікавий комплекс. У вапняково-пісковикових скелях залишки 21 печери і виглядає це дуже екзотично. Часто можна почути порівняння з помешканням гобітів. Насправді ж у цих рукотворних однокамерних

приміщеннях жили монахи, вже в християнський період. Ці маленькі келії мають склепінчасті стелі, ретельно обтесані стіни, в яких часом є ніші (ймовірно, для ікон, хрестів чи інших реліквій). Кіптява в печерах натякає, що колись тут горіли каганці, освітлюючи тиху молитву мешканців.

Ця вся територія — це ще й неймовірно цікава геологічна пам'ятка — в камінні рештки давньої морської флори і фауни: морські їжаки і зірки, двостулкові молюски і ракушки, зуби акул і тощо. Тож, як гулятимете тут, то дивіться уважно, а раптом і вам трапиться якась доісторична пам'ятка! Але не забувайте, що це все територія заповідника і до усіх об'єктів і виявлених тут знахідок потрібно ставитись відповідально!

Координати, адреса та допомога у відвідинах

49.53668° N, 24.07975° E
вул. Зарічна, с. Стільсько, Стрийського р-ну.
Екскурсії тут організовують фахівці Стільського історико-культурного заповідника. Більше інформації на сайті:
zapovidnyk-stilske-gorodysche.lviv.ua
або за телефоном: +38 050 696 38 16

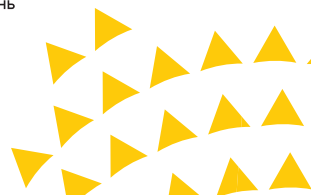

Інклюзивність та безбар'єрність

На території немає спеціально облаштованих доріжок або пандусів. Для маломобільних груп можливий огляд частини об'єктів з дороги.

Стежки до печер городища природні, частково кам'янисті, із помітним підйомом. Найзручніше відвідувати, коли день без опадів. На сайті заповідника є можливість відвідати його віртуально.

24 Гора Маківка

Це не просто гора! Це місце, де пам'ять живе в тиші смерек. Тут, серед ніжних карпатських схилів, героїчне минуле зустрічається з величчю природи, створюючи атмосферу, яку неможливо забути.

Коротенька історія та туристична привабливість

Назвати точну висоту цієї красивої вершини у Сколівських Бескидах мало хто може, бо в літературі і на картах різного часу це значення різне — близько 950 метрів над рівнем моря. Але коли говорять про Маківку, то завжди звучить чимало інших цифр і дат, важливих для українців, і більшість із них про те, про що співається у відомій пісні:

«Там на горі, на Маківці,
Там ся били січові стрільці.
Хлопці, підємо, боротися будемо
За Україну, за рівні права, державу!
Наші хлопці добре б'ються,
Йдуть до бою, ще й сміються.»

У роки Першої світової війни, у квітні — травні 1915 року, тут відбулася одна з найвідоміших битв Легіону Українських Січових Стрільців — перший їхній успіх проти російської армії. Це бій, який згадують як символ жертвності й нескореності.

Дорогою на вершину у лісі трапляються старі стрілецькі окопи. Вони зарослі, присипані хвоєю, але впізнавані. Схили Маківки навесні вкриваються м'якою травою і первоцвітами, влітку пахнуть м'ятою і чебрецем, восени переливаються золотом. А з вершини відкривається простір — широкий, чистий, вільний.

П'ять днів тут тривали запеклі бої, внаслідок яких російські війська відступили, що дозволило зірвати стратегічні плани їх командування — вони зазнали величезних втрат і не змогли продовжити наступ.

Перемога над росіянами коштувала стрільцтву чималих жертв — 47 загиблих, понад 80 важкопоранених і кілька десятків січовиків потрапили у полон. Тому на вершині гори сьогодні Меморіал із півсотнею хрестів і одним великим хрестом посередині, де моляться і згадують усіх учасників бою. Ліворуч і праворуч від центру ряди білих хрестів, кожен із них має ім'я, прізвище і дати життя, обірваного війною. 16-27 років.

Поруч з цим цвинтарем, який впорядкували у 1998-1999 роках, ростуть старі буки, і коли вітер шелестить їхнім листям, здається, що то сама гора зітхає, згадуючи своїх синів. Природа навколо Маківки вражає спокоєм і красою.

Маківка — це не просто гора. Це місце, куди варто піднятися бодай раз у житті, щоб віддати шану Героям. Щоб подивитися на Карпати очима тих, хто сто років тому бачив у них не просто гори, а обрй своєї майбутньої України, в якій ми сьогодні маємо щастя жити.

Координати, адреса та допомога у відвідинах
48.908470° N, 23.418663° E

Гора розташовується у Стрийському районі. Підніматися можна з різних сіл. Найзручніший і найпопулярніший маршрут — із села Тухля. Дорога до вершини добре промаркована. Підйом займає близько 2 годин — 5 км легкої пішохідної траси без різких підйомів. Дорогою є лавочки і місця для перепочинку. Біля меморіалу є альтанки, місця для багаття, туалети.

Інклюзивність та безбар'єрність

Підйом на вершину для людей з ампутованими нижніми кінцівками складний, але можливий. Також можна домовитися з працівниками лісництва про те, щоб до Стрілецького меморіалу можна було проїхати власним транспортом — для цього телефонуйте: +38 096 277 14 72

25 Музей-криївка
УПА

Найкінематографічніша криївка в Україні. Місце останнього бою УПА на Львівщині. Музей, де оживає історія національно-визвольних змагань, підпільної друкарні і не тільки.

Коротенька історія та туристична привабливість

Бої у лісистій місцевості на околиці с. Басівка відбувалися в роки Першої світової та українсько-польської воєн. З тих часів тут залишилися бліндажі, які в роки Другої світової воїни УПА використали для створення криївки, в якій облаштували підпільну друкарню.

16 серпня 1955 року загін НКВС напав на цю схованку повстанців в момент, коли в ній перебували командир Михайло Гнатів — псевдо «Скорий», Степан Янкевич — псевдо «Крук» і Володимира Кулик — псевдо «Андрійка». Розпочався нерівний бій, у якому «Скорий» і «Крук» тримали оборону укриття, а «Андрійка» спалювала документи, щоб вони не дісталися ворогові. Енкаведисти закинули в криївку гранати, в результаті чого «Скорий» загинув, а «Крук» і «Андрійка» отримали поранення і були ув'язнені.

Про ці події і криївку тривалий час ніхто не згадував. Вже в Незалежній Україні Володимира Кулик розповів про неї, деталі бою, про роботу типографії і багато іншого. На підставі її спогадів у 2014 році вдалося відновити споруду в лісі під землею і утворити тут музей.

На жаль, до відкриття музею «Андрійка» не дожила. Але її численні спогади допомогли відтворити криївку вдруге, після того як зловмисники спалили її 2 січня 2017 року.

З 2019 року Музей-криївка УПА знову приймає відвідувачів. Два невеликих приміщення вщерть наповнені речами, що розповідають про побут повстанців, діяльність підпільної друкарні та тих, хто дали тут останній бій. З'єднані дві кімнати 30 метровим тунелем, в якому є заглибина, що слугувала каплицею.

Це дуже сильне духом і атмосферне місце, тому не дивно, що тут знімали чимало телепередач та кінострічок, як-от «Історична правда», «Останній бій в Басівці», «Історія однієї Криївки»...

Координати, адреса та допомога у відвідинях
49.79814° N, 23.90565° E.
Ліс у с. Басівка, Львівського р-ну.
Відвідувати музей можна кожного дня. Про візит слід домовитися за номером телефону: +38 097 117 70 30

Інклюзивність та безбар'єрність
Музей недоступний для маломобільних груп населення.

+1

**Галерея сучасного
українського мистецтва ZAG**

ZAG – це перший в Україні простір, що поєднує мистецтво, інновації та безбар'єрність.

Коротенька історія та туристична привабливість

Офіційне відкриття галереї відбулося 20 лютого 2025 року з презентацією першої концептуальної виставки — «Маленький принц», натхненної філософською спадщиною Антуана де Сент-Екзюпері. Експозиція об'єднала понад 60 творів живопису та скульптури 30 українських мистців, серед яких — Анатолій Криволап, Іван Марчук Арсен Савадов, Олександр Ройтбурд, Олег Тістол.

ZAG організувала вже понад 200 подій різного формату — від масштабних соціальних ініціатив до камерних приватних зустрічей. Ці заходи стають платформою для діалогу між мистцями, глядачами та експертним середовищем, сприяючи розбудові нової культури взаємодії між мистецтвом і суспільством.

Особливої уваги заслуговує відкритий день, який проводиться наприкінці кожного місяця та дає можливість безоплатного відвідування. Одна така подія зібрала близько 4900 осіб — рекордну кількість відвідувачів за весь період існування галереї. Цей показник свідчить про надзвичайний суспільний інтерес до мистецтва та важливу роль ZAG у культурному житті міста й країни.

Галерея займає площу 1000 квадратних метрів і пропонує різноманітні можливості для кожного відвідувача. У просторі ZAG розташована велика бібліотека, що містить широкий вибір мистецької літератури. ZAG обладнана прогресивними технологічними екранами, а також має окрему імерсивну кімнату, що дозволяє глибше розкрити свій творчий світ та нові форми мистецького вираження.

Екскурсії проводяться іноземними мовами для зручності міжнародної аудиторії, а також доступні інформаційні матеріали, включаючи шрифт Брайля та аудіогіди. Окремим осередком галереї став простір ZAS: Zenyuk ArtStudio — локація на третьому поверсі ZAG, спеціально створена для представлення персональних виставок українських мистців. Це камерне середовище, яке дозволяє авторам глибше розкрити свій творчий світ, а відвідувачам — відчутти індивідуальність кожного проєкту в атмосфері зосередженого мистецького діалогу.

Команду галереї формують висококваліфіковані фахівці з досвідом у галузі мистецтва, культурного менеджменту та соціальних ініціатив. Частина колективу також є учасниками мистецького проєкту «Ми і Світ» благодійного фонду Козицького, створеного в перший рік повномасштабного вторгнення. Метою проєкту є промоція українського мистецтва на міжнародному рівні. Одним із найвагоміших досягнень стало представлення українських мистців на виставці Трієнале в Римі, де були показані роботи провідних сучасних українських художників.

Координати, адреса та допомога у відвідинях

49.83119° N, 24.03492° E

вул. Шота Руставелі, 7, м. Львів

+38 032 236 20 01

Графік роботи галереї:

Вт-Нд: 10:00–19:00

Понеділок — вихідний

Більше інформації на сайті:

zag.com.ua

Інклюзивність та безбар'єрність

Це безбар'єрний мистецький простір.

Галерея доступна для людей з інвалідністю,

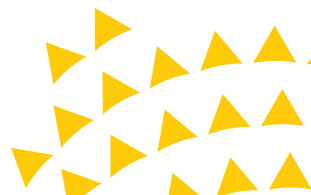
зокрема ознайомитися з мистецтвом

можуть люди з порушеннями зору, слуху,

опорно-рухового апарату,

а також ті, хто користується

кріслами колісними чи протезами.

Фотограф: Руслан Литвин

Автор текстів: Ганна Гошко

Дизайнер: Надія Галась

Координація: Марта Ступницька (Marketing guru Agency)

**ДЕПАРТАМЕНТ СПОРТУ,
МОЛОДІ ТА ТУРИЗМУ**

Львівської обласної
державної адміністрації

